

ШКОЛСКИ ЧАСОПИС ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

ГИМНАЗИЈАЛАЦ

Број 5, мај 2026, година VI

ЗНАЊЕ ЈЕ
НАШЕ ОРУЖЈЕ

Садржај:

- Реч уредника
- Између два броја
- У разговору са ректором Универзитета одбране
- Дан Војске Србије
- Наставне посете 51. класе у сликама
- Наставна посета ученика завршне године 50. класе Војној академији
- У разговору са начелником Војне академије
- Путовање које се памти – Матурантска екскурзија у Грчку
- У разговору са мајором Десимиром Милићевићем
- Професор који оставља траг – Слободан Николић, професор физичког и здравственог васпитања
- Беседништво у Војној гимназији
- Савиндан у Војној гимназији – празник знања, части и традиције
- Трагом Светог Саве – Дежевска долина
- Десет награда на литерарном конкурс „Са пером до награде“
- Ученица Војне гимназије у финалу Републичког фестивала „Рецитационица“
- Кроз генерације – некад и сад (Зоран Ковач и његов син Вукашин Ковач)
- Успеси ученика Војне гимназије
- Представљамо наше најуспешније спортисте
- Матуранткиња Милица Којић — Најуспешнији млади спортиста Министарства одбране и Војске Србије за 2025. годину
- Софија Бућић на *IBU* купу у Швајцарској
- Градско првенство у пливању – Адријан Раденковић освојио I место
- *Koraonik ski camp journal 2026*
- Од тишине до музике – повратак клуба ученика
- Школски бенд - више од секције
- 8. Март - међународни дан жена
- Наставна посета ученика Војне гимназије Ботаничкој башти
- Ликовна секција Војне гимназије

Редакција:

Ивана Благојевић,
главни уредник, професор српског језика и књижевности
Младен Стефановић,
професор информатике
Немања Стошић,
ученик 50. класе, дизајн корица

**БУДУЋНОСТ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ УЛАЗИ
НА ВРАТА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ!**

РЕЧ УРЕДНИКА

Драги читаоци,

Пред вама је нови број школског часописа *Гимназијалац*, настао као подсетник на још једну годину испуњену радом, успесима, изазовима и тренуцима које вреди сачувати од заборава. И ове године трудили смо се да на страницама часописа забележимо најзначајније догађаје који су обележили живот Војне гимназије, али и да дамо простор ученицима да кроз своје радове, размишљања и таленте оставе лични печат.

У овом броју читаћете о успесима наших ученика на такмичењима, спортским надметањима и школским активностима, али и о темама које подстичу на размишљање и говоре о вредностима које негујемо. Посебно место припада ученичким литерарним и уметничким радовима, јер управо они показују да се иза сваке униформе крију знање, креативност, труд и таленат.

Такође, пети број Гимназијалца доноси и разговоре који откривају различита искуства, погледе и животне приче. Кроз приче наших саговорника откривају се вредности које Војна гимназија годинама негује — знање, одговорност, посвећеност и дух заједништва и управо овакве приче нам сведоче о трајности духа Војне гимназије и генерацијама које је граде

Гимназијалац није само школски часопис. Он је сведочанство времена, место сусрета различитих идеја и успомена које остају генерацијама које долазе. Зато сваки број представља мали траг једне школске године и свих људи који су је обележили.

Хвала свима који су својим радом, идејама и подршком помогли настанак овог броја. Надам се да ћете на наредним страницама пронаћи нешто што ће вас инспирисати или подсетити зашто је Војна гимназија посебно место. Желим вам пријатно читање!

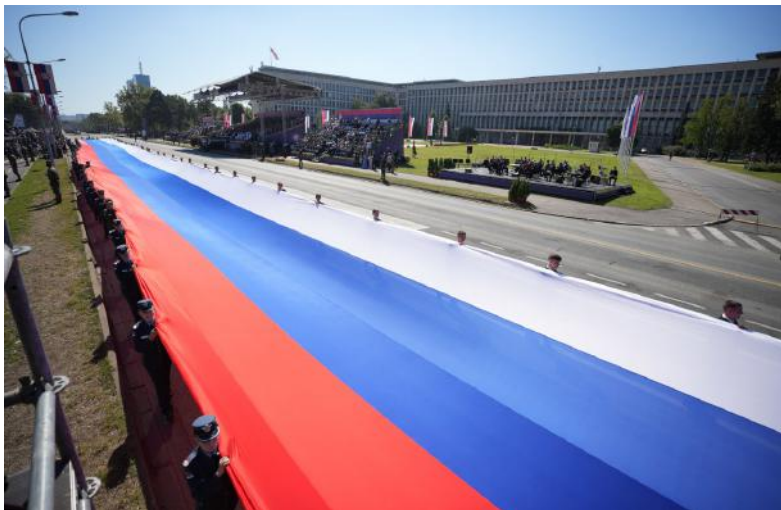
С поштовањем,

мр Ивана Блаћковић
професор српског језика и књижевности

ИЗМЕЋУ ДВА БРОЈА

Погледајте неке од најзначајнијих активности у којима су наши ученици учествовали у прошлом периоду

Приредио: Младен Стефановић

Старешине и ученици Војне гимназије и Средње стручне војне школе „1300 каплара“ учествовали су по први пут у дефилеу, заједно са подешелонима кадета Војне академије и припадника Војске Србије на великој војној паради „Снага јединства“.

Ученици су имали част да на великој војној паради „Снага јединства“, на челу строја, продефилију са највећом заставом у историји војних парада — дугачком преко 300 метара и тешком око 300 килограма.

Ученицима честитамо на изузетном залагању, показаном заједништву, мотивацији и посвећености, као и на високом нивоу способности за учешће у овако значајној манифестацији.

Старешине и ученици Војне гимназије, заједно са ученицима Средње стручне војне школе „1300 каплара“ учествовали су на манифестацији „Олимпијада старих спортова“, коју је приредило и организовало Удружење грађана Остружница уз помоћ Општине Чукарица.

Учествовали су у великом броју спортских дисциплина, заједно са бројним талмичарима из Остружнице и околних места, показујући тимски дух и спортски такмичарски карактер.

Ученици четвртог разреда 50. класе и сарадници Војне гимназије обишли су изложбenu поставку на Међународном сајму наоружања и војне опреме „Партнер 2025“.

Током посете, имали су прилику да се детаљно упознају са поставкама великог броја домаћих и страних излагача, као и са новитетима у областима даљински пилотираних ваздухоплова, беспосадних оруђа, откривања и праћења циљева на земљи и у ваздуху, као и са другим достигнућима савремене војне индустрије.

Свечаност је одржана у свечаној сали 608. логистичке базе где су ученици Војне гимназије, на почетку програма, извели химну Републике Србије „Боже правде“. Хор Војне гимназије учествовао је и у организацији обележавања Дана 608. логистичке базе.

Рекордан број учесника, одлична организација и сјајни резултати обележили су трку „10K Belgrade“ у Београду, у којој је учествовало око 5.000 такмичара.

Међу њима су се истакли и ученици Војне гимназије, који су дали значајан допринос како у такмичарском, тако и у организационом делу манифестације.

У РАЗГОВОРУ СА РЕКТОРОМ УНИВЕРЗИТЕТА ОДБРАНЕ

Приредила: Ивана Благојевић

На почетку, волели бисмо да нам кажеће како је текао Ваш професионални и академски пут?

Војнотехничку академију, смер саобраћајне службе, завршио сам 1993. године. Као млад официр, упућен сам у 125. саобраћајно аутомобилски наставни центар у Краљеву, где сам обављао дужност командира вода за обуку питомаца. Потом сам био командир вода класе студената саобраћајне службе у Војнотехничкој академији, до 1998. године, када сам постао сарадник у Катедри саобраћаја Војне академије. Наредне године сам магистрирао, а 2003. године одбранио докторат из војнотехничких наука. Посветио сам се наставном и научном раду, прошао пут од сарадника, преко наставника и начелника катедре, до професора у Војној академији, проректора за квалитет и развој и, коначно, ректора Универзитета одбране.

Како бисте описали улогу Универзитета одбране у систему образовања и одбране Републике Србије?

Универзитет одбране јединствена је војна високошколска установа у Републици Србији, јер обједињава наставне и научне потенцијале намењене школовању и усавршавању официра. То се види већ по мисији Универзитета одбране, да синтезом система војног образовања и научноистраживачке делатности изгради способности за школовање кадета за официрски позив, континуирано образовање официра и стручно усавршавање официра Војске Србије и развој научног приступа феноменима од значаја

за одбрану Републике Србије.

Сви ми који имамо част да будемо део Универзитета одбране, радимо са знањем. Наша дужност је да знање стичемо, стварамо, иновирамо, предајемо и примењујемо, као и да стварамо услове за генерисање, усвајање и давање знања. Стално учење, иновације у настави, актуелизовање предмета и тематских садржаја у оквиру предмета, измене програма школовања и усавршавања и осмишљавање нових програма у складу са потребама Војске Србије, наш је стални задатак. Задатак, чије савесно и пожртвовано извршење захтева свест о великом и општем циљу: да остварујући мисију Универзитета одбране, свако на свом нивоу, од ученика Војне гимназије до ректора Универзитета одбране, допринесе напорима наше државе и војске за реалним увећањем војне моћи Републике Србије.

Како видиш значај науке и истраживања у савременом војном образовању?

Научноистраживачка делатност Универзитета одбране усмерена је ка више циљева. Она нам омогућава да задржимо квалитет наставе и унапредимо наставни процес, тако што нова научна знања уносимо у садржаје предмета. Потом, та делатност је полигон за развој наставног и научног подмлатка, који представља кадровску будућност војног школства. И коначно, бавећи се науком, наставници и истраживачи Универзитета одбране доприносе способностима Министарства одбране и Војске Србије.

Сведоци смо трансформације савремених друштава, посебно у сферама културе, рада и комуникација, али трансформисали су се и рат и оружана борба. Један од најважнијих узрока ових промена јесте брз развоја наука. Зато је брже учење прави пут прилагођавања променама и то је, уједно, пут до будућих победа.

Какви су данашњи студенти и кадети који се образују у систему одбране?

Сваке године део подмлатка елите по спо-

собностима наше земље пријављује се на конкурсе за упис у војне школе, да би били селектовани и ушли систем одбране. Реч је, свакако, о пробраним младићима и девојкама, којима је родољубље заједничка особина.

Наш задатак је да препознамо њихове потенцијале, усмеримо их и помогнемо им да се развију као личности, да постану млади професионалци спремни за стицање искуства и даљи каријерни развој који ће им омогућити да буду успешни.

Које вредности су, по Вашем мишљењу, најважније за будуће офицере?

Кључне вредности официрске професије су професионално знање, оданост и осећај припадности официрској професији. Све док се школују, за ученике Војне гимназије и кадете Војне академије, стицање знања представља најважнији задатак на коме свесно треба да раде. Оданост и професионалну повезаност они, такође, усвајају, али васпитним процесом који за њих не мора у овом тренутку да буде у потпуности освешћен. О томе брину командири, начелници, команданти и професори.

Шта бисте поручили ученицима Војне школе који настављају своје школовање у систему одбране?

Поручио бих им да наставе да раде на себи, да буду истрајни и да верују у своје способности. Пут који су изабрали није лак, али даје велике могућности за професионални и лични развој.

Уз труд, рад и посвећеност, резултати неће изостати, а знање и искуство које стекну биће од непроцењивог значаја за њихову будућност.

Како видите будућност војног образовања у Србији?

Трансформација рата која се одиграва пред нашим очима чини да изузетан значај војног образовања данас буде готово опипљив. Професионално знање официра представља најјаче упориште способности за одбрану. Зато је војно образовање је важан део система одбране, а Универзитет одбране Архимедова тачка Министарства одбране и Војске Србије.

Војно образовање је, истовремено, интегрални део образовног система Републике Србије. Добра интегрисаност војног образовања у образовни систем наше државе врло је битна, јер доприноси његовом квалитету. Ми смо већ усвојили националне стандарде квалитета у образовању, па је даљи развој квалитета будућност војног образовања.

ДАН ВОЈСКЕ СРБИЈЕ

Приредила: Ивана Блајковић

Поводом Дана Војске Србије данас је у Интернату Војне гимназије и Средње стручне војне школе „1300 каплара“, пред свечаним стројем ученика и запослених, прочитана информација о обележавању Дана Војске Србије и додељене су стимулативне мере истакнутим припадницима.

Свечаном строју ученика и запослених Војне гимназије и Средње стручне војне школе „1300 каплара“ присуствовали су начелници школа капетан бојног брода Срђан Миљковић и потпуковник Драган Стевановић.

Начелник Средње стручне војне школе „1300 каплара“ капетан бојног брода Срђан Миљковић честитао је свим ученицима и запосленима Дан Војске Србије, са жељом да до наредног Дана Војске Србије, по угледу на наше славне војводе, генерале, официре и подофицире, буду још успешнији и доследнији у извршавању својих наставних и радних обавеза и задатака, дајући тиме додатни допринос развоју и унапређењу образовног и васпитног рада у Војној гимназији и Средњој стручној војној школи „1300 каплара“.

Поводом Дана Војске Србије уручене су награде и похвале запосленима и ученицима Војне гимназије и Средње стручне војне школе „1300 каплара“, који су у претходном периоду остварили запажене резултате у образовно-васпитном раду и на такмичењима на градском, републичком и међународном нивоу.

Војска Србије прославља свој празник 23. априла, у знак сећања на дан када је 1815. године, на Цвети, донета одлука о почетку Другог српског устанка за ослобођење Србије од отоманске империје, што је била историјска прекретница која је довела до стварања савремене српске државе и омогућила стварање ефикасне и модерне српске војске.

ЖИВЕЛА ВОЈСКА СРБИЈЕ!

ЖИВЕЛА СРБИЈА!

НАСТАВНЕ ПОСЕТЕ 51. КЛАСЕ У СЛИКАМА

Панчево, 72. бригада за специјалне операције

Приредио: Младен Стефановић

НАСТАВНЕ ПОСЕТЕ 51. КЛАСЕ У СЛИКАМА

*Нови Сад, Речна флоџила и 10. командни батљалон
1. бриџаде Коџнене војске*

Приредио: Младен Сџефановић

НАСТАВНА ПОСЕТА УЧЕНИКА ЗАВРШНЕ ГОДИНЕ 50. КЛАСЕ ВОЈНОЈ АКАДЕМИЈИ

Приредио: Младен Сћефановић

ПОСЕТА ВОЈНОЈ АКАДЕМИЈИ

Приредио: Младен Сћефановић

Ученици завршне године , 50. класе Војне гимназије, у пратњи командира класе, капетана прве класе Филипа Вуковића, као и разредних старешина Ирене Јонових, Срђана Баришића и Александра Драгељевића, посетили су Војну академију. Том приликом представљени су студијски програми, образовне и спортске секције, културно-историјске манифестације, такмичења, као и протоколарне активности у којима кадети учествују.

Током садржајаног и добро организованог обиласка, ученике су кроз обилзак водили продекан за наставу, пуковник ванр. проф. др Бојан Миловановић и официри са катедри Војне академије, који су им из прве руке приближили свакодневне обавезе кадета, као и посебне облике наставе и ваннаставне активности.

Ученици су имали прилику да се упознају са савременим наставним капацитетима и могућностима обуке пилота , као и да посете кабинет Војног ваздухопловства Војне академије. Посебно интересовање изазвало је упознавање са специфичностима обуке пилота на симулаторима летења за школско-тренажне авионе и хеликоптере.

Имајући у виду да се ученици Војне гимназије интензивно припремају за упис на Војну академију, ова посета омогућила им је да се непосредно упознају са студијским програмима и модулима, процесом селекције кандидата, као и условима живота и студирања. Наставну посету ученици су завршили са још већом мотивацијом и јаснијом представом о свом будућем позиву, спремни да наставе школовање на Војној академији.

У РАЗГОВОРУ СА НАЧЕЛНИКОМ ВОЈНЕ АКАДЕМИЈЕ

Приредила: Ивана Блаћковић

У времену када се од младих очекује знање, одговорност и јасно усмерење, Војна академија представља један од кључних стубова образовања будућих официра Војске Србије. На њеном челу налази се генерал-мајор Жељко Фурунџић, официр изузетно богате и садржајне каријере, током које је обављао бројне командне и штабне дужности, укључујући и дужност команданта Гарде Војске Србије.

Рођен у Бијелом Пољу, у професионалној војној служби је од 1997. године, када је завршио Војну академију. Током своје каријере прошао је пут од потпоручника до генерал-мајора, градећи се кроз различите дужности у јединицама војне полиције, специјалним јединицама, оперативним и командним структурама Војске Србије.

Један од најизазовнијих периода његове каријере везује се за 72. бригаду за специјалне операције, где је обављао низ одговорних дужности у сложеним и захтевним условима. Богато искуство стицао је и у јединицама војне полиције, као и на бројним задацима обезбеђења и оперативног карактера, који су захтевали висок ниво одговорности, спремности и професионализма.

Своје професионално образовање градио је систематично, пролазећи кроз све нивое војног школовања. Војну академију завршио је 1997. године, чиме је стекао високо стручно образовање (ВСС) и поставио темеље своје официрске каријере. Током службе наставио је усавршавање кроз Командно-штабно усавршавање (КШУ), које је завршио 2010. године, као и Генералштабно усавршавање (ГШУ), које је завршио 2019. године, а које представља највиши ниво професионалног образовања официра у Војсци Србије. Поред тога, завршио је и специјалистичке студије из области безбедности 2010. године, чиме је додатно проширио своја знања из области система безбедост и одбране. Тренутно похађа Високе студије безбедности и одбране (ВСБО), као највиши ниво стратешког усавршавања у систему одбране, чиме наставља континуирано унапређење својих професионалних и стратешких вештина.

Током дугогодишње службе више пута је награђиван и одликован. Међу значајним признањима издвајају се Медаља за заслуге – сребрна, више војних спомен-медаља за учешће у борбеним дејствима, као и бројна признања за изузетне резултате и допринос систему одбране Републике Србије. Носилац је и више спомен-медаља за учешће у међународним активностима и здруженим вежбама, као и признања за дугогодишњу и ревносну службу. Ипак, као свој највећи успех не издваја функције ни признања, већ људе – колектив који је градио током службе. Како истиче, управо су јединство, поверење и тимски дух оно што остаје као трајна вредност иза сваког успешног система.

Данас, као начелник Војне академије, своје искуство усмерава ка даљем унапређењу војног образовања и раду са младима, које види као будуће носиоце система одбране.

У разговору за наш школски часопис „Гимназијалац“, генерал мајор Фурунџић говори о свом професионалном путу, значају колектива, вредностима војног позива, улози Војне гимназије и изазовима који стоје пред новим генерацијама.

Господине генерале, хвала Вам што сте издвојили време за разговор за наш школски часопис „Гимназијалац“. На почетку, волели бисмо да нам кажете како је текао Ваш професионални пут и шта Вас је одредило за војни позив?

Мој професионални пут започео је уписом Војне академије, коју сам завршио 1997. године, након чега сам ступио у професионалну војну службу и постепено пролазио кроз различите дужности – од почетних командирских, до сложенијих штабних и командних дужности. Искрено, нисам имао унапред дефинисан план каријере и јасну слику како ће се моја каријера развијати. Увек сам био усмерен на посао који обављам и трудио сам се да сваки задатак обављам одговорно и посвећено, а резултати су долазили као последица таквог приступа. Ипак, посебно бих издвојио дужност команданта Гарде Војске Србије која представља врхунац поверења, али и период обележен снажном посвећеношћу, поносом и љубављу према јединици.

Који период Ваше каријере бисте издвојили као најизазовнији?

Сваки период носи своје изазове, али бих посебно издвојио време проведено у 72. бригади за специјалне операције. То је био веома захтеван и динамичан период, са великим бројем сложених задатака, пре свега рад на војнополицијским задацима, обезбеђењима и сложеним операцијама. Управо такви услови вас обликују, уче вас да доносите одлуке и да преузмете одговорност у најтежим ситуацијама. Такође,

значајан део моје каријере представља и време проведено у Гарди Војске Србије. У целини, сваки период носио је своје изазове, али и вредна искуства и лепе успомене.

Недавно сѐе ђосђављени на дужносђ начелника Војне академије. Како видисђе шђу улођу и које су Вам ђприорисђешње акђивносђи?

Ова дужност за мене представља велику част, али и озбиљну одговорност. Свестан сам значаја који Војна академија има у систему одбране, као и изазова савременог времена.

Моји приоритети су унапређење квалитета наставе, повећање капацитета за школовање и стварање што бољих услова за живот и рад кадета. Посебан акценат стављам на практична знања и вештине неопходне за успешно обављање официрских дужности. Посебно ме мотивише рад са младима и могућност да своје искуство пренесем на нове генерације.

Како бисте описали значај Војне академије у систему одбране Републике Србије?

Војна академија је темељ образовања будућих официра и једна од најважнијих институција у систему одбране. Она не обезбеђује само стручно знање, већ и обликује личности које су спремне да преузму одговорност у најсложенијим условима.

Овде се формирају официри који морају бити спремни да доносе одлуке у сложеним условима. Зато је њена улога незаменљива и од пресудног значаја, а захваљујући традицији и сталном унапређењу наставе, она данас стоји раме уз раме са савременим војним образовним институцијама у свету.

Колико је, ђо Вашем мишљењу, важна улођа Војне гимназије у образовању будућих официра?

Војна гимназија представља изузетно важан сегмент у систему војног образовања и у великој мери чини темељ будућег развоја официра. То није само школа у класичном смислу, већ средина где се код младих људи већ у раној фази формирају основне вредности које су кључе за војни позив — дисциплина, одговорност, радне навике и осећај припадности колективу.

Ученици који долазе из Војне гимназије већ поседују јасно изграђен однос према обавезама, развијену свест о значају колектива и висок ниво мотивације за даље усавршавање. Они у великој мери већ разумеју шта војни позив подразумева, што им омогућава да се лакше укључе у даље школовање и успешно одговоре изазовима који их очекују на Војној академији.

Са правом можемо рећи да је Војна гимназија „школа за јунаке“, јер управо ту почиње формирање будућих носилаца система одбране.

Колико је важна повезаност Војне гимназије и Војне академије?

Повезаност Војне гимназије и Војне академије је од кључног значаја за квалитетно и континуирано образовање будућих официра. Тај континуитет омогућава постепено, систематично и дугорочно формирање личности, професионалних навика и лидерских способности.

Када постоји јасна веза између ове две институције, ученици не доживљавају прелаз као прекид, већ као природан наставак свог развоја. То доприноси већем самопоуздању, сигурности и бољој припремљености за сложене задатке који их очекују у даљој служби.

Често се истиче да је „знање наше оружје“, а управо кроз овако повезан систем обезбеђујемо да будућност Војске Србије улази на права врата – врата Војне гимназије. Због тога је веома важно да се ова сарадња стално унапређује, како кроз наставне програме, тако и кроз заједничке активности, размену искустава и јединствен приступ у образовању и васпитању младих.

Колико је важно континуирано образовање у војној каријери?

Континуирано образовање је од суштинског значаја. Човек се учи док је жив, и то је принцип који важи у свакој професији, а посебно у војној.

Савремени изазови захтевају стално усавршавање, праћење нових знања и развој вештина. Официр мора да ради на себи, да се образује и професионално и лично, јер само тако може одговорити захтевима службе.

Колико су, по Вашем мишљењу, важне вредности као што су поштење, морал и етика у војној професији?

Поштење, морал и етика нису само пожељне особине – они представљају темељ војничког позива. У Војсци, те вредности нису избор, већ обавеза и уједно привилегија, јер припадност таквом систему подразумева висок ниво личне и професионалне одговорности. Без морала и етике нема ни поверења, а без поверења нема ни колектива, ни истинског лидерства, ни успешног функционисања система.

Које особине сматрајте кључним за успешног лидера?

Пре свега, лидер мора бити компетентан и поседовати знање – то је основ свега. Без знања нема ни сигурности у одлучивању, ни ауторитета. Поред тога, изузетно је важно имати визију, односно јасну представу о томе куда се иде и шта се жели постићи.

Међутим, ни знање ни визија нису довољни ако не постоји храброст, одлучност и доследност да се та визија спроведе у дело. Лидер мора бити пример, мора бити спреман да преузме одговорност и да стане иза својих одлука.

Такође, лидер не гради успех сам – он га гради кроз тим. Управо способност да окупи људе, мотивише их и усмери ка заједничком циљу чини суштину лидерства.

Да ли је неизвесност у каријери претпрека или претност?

Сматрам да је неизвесност добра. У животу ништа није коначно ни искључиво, и управо та неизвесност нас тера да напредујемо, да учимо и да се прилагођавамо. Кроз неизвесност човек стиче искуство, гради сигурност у себе и постаје спремнији за изазове који долазе. Уместо да је посматрамо као претпреку, треба је прихватити као прилику за развој.

Чешће се каже да војска није посао већ позив. Да ли се слажете са тим?

Апсолутно се слажем. Војска није само посао – то је позив који подразумева љубав према земљи, народу и отаџбини. Материјални мотиви не могу бити покретач у овој професији, јер она захтева одрицање, посвећеност и спремност да се интереси службе ставе испред личних.

Ово је позив који се живи, а не само обавља. Он се заснива на вредностима као што су част, одговорност и припадност. Управо тај осећај припадности и свести о значају онога што радите даје смисао свим изазовима који се јављају током каријере.

Током разговора више пута сте истакли значај колектива. Шта, по Вашем мишљењу, чини један успешан војни колектив?

Колектив је, по мом мишљењу, највећа вредност у војној служби. То је нешто што се не може увек видети, али се осећа и оставља трајан траг.

Иза сваког успешног система стоји тим људи који функционише као целина, а не појединац. Јединство, поверење, кохезија и тимски дух су основ сваког успешног колектива. У таквом окружењу људи су спремни да преузму одговорност, да делују у сложеним ситуацијама и да се ослању једни на друге. Можда у томе има и елемената среће, али оно што је најважније јесте континуиран рад на изградњи колектива. То је процес који траје и који захтева посвећеност. Јесте континуиран рад на изградњи колектива. То је процес који траје и који захтева посвећеност.

Шта бисте извојили као највећу лекцију коју сте научили током каријере?

Највећа лекција коју сам научио јесте да је колектив увек изнад појединца. Сви успеси које сам постигао резултат су тимског рада, а не индивидуалног деловања.

Такође, научио сам да сваки проблем има решење. Не постоји ситуација из које нема излаза, већ је важно приступити јој на прави начин, уз знање, искуство и сарадњу са људима.

Шта Вас посебно мотивише у раду?

Мотивише ме рад са људима и осећај да доприносим нечему што има шири значај. Војна служба није само професија, већ систем вредности и одговорности.

Посебно ме мотивише могућност да своје искуство пренесем на млађе генерације и да учествујем у њиховом развоју као будућих официра.

Какви су данашњи млади који се ојредељују за војни позив?

Млади су данас добри, одговорни и мотивисани. Често се о њима говори критички, али моје искуство је другачије. Они су спремни да уче и да преузму одговорност. Наш задатак је да ту енергију усмеримо на прави начин и да их припремимо да буду будући лидери – да развијају дисциплину, радне навике и одговорност.

Коју бисте поруку упутили младима који желе да постану официри?

Поручио бих им да буду вредни, дисциплиновани и истрајни. Да стално раде на себи, да се образују и усавршавају.

Сваки официр треба да тежи да буде лидер, али се лидерство гради знањем, радом и личним примером. Пут који су изабрали није лак, али је сигуран и частан. Уз труд, рад и посвећеност, резултати неће изостати.

ПУТОВАЊЕ КОЈЕ СЕ ПАМТИ – МАТУРАНТСКА ЕКСКУРЗИЈА У ГРЧКУ

Приредила: Маја Ђорђевић

Матуранти наше школе, ученици 50. класе Војне гимназије, у пратњи начелника школе потпуковника Драгана Стевановића, командира класе капетана прве класе Филипа Вуковића, референта за опште послове заставника Саше Живака, разредних старешина Ирене Јонових, Срђана Баришића и Александра Драгељевића, као и психолога Маје Ђорђевић, провели су седам дана на матурској екскурзији у Републици Грчкој.

Током путовања обишли су Солун, манастирски комплекс Метеори, Каламбаку, Термопиле и Атину, а на повратку су се поново задржали у Солуну, заокруживши једно садржајно и значајно путовање.

Путовање је започело у Солуну, где је екскурзија пристигла у касним поподневним часовима. Већ првог дана ученици су имали прилику да прошетају познатом ривом и обићу Аристотелов трг, упознајући се са духом, архитектуром и живом атмосфером овог медитеранског града.

Солун има посебан историјски и културни значај за српски народ. Још у ранијим вековима био је важан духовни, културни и трговачки центар, а посебну вредност има чињеница да су у њему деловали Свети Кирило и Методије, творци словенске писмености.

Наставак екскурзије водио је ка Каламбаки и манастирима Метеора, који представљају јединствен спој природе и духовности.

Пут је настављен ка Атини, уз обилазак Термопила, где су ученици упознали значај чувене битке и њен утицај на војну историју.

Боравак у Атини трајао је три дана, током којих су ученици посетили Акропољ и Национални археолошки музеј, као и присуствовали свечаној смени страже испред парламента.

На повратку, посебан утисак оставила је посета српском војничком гробљу на Зејтинлику, где су ученици одали почаст страдалим војницима.

Екскурзија је протекла у пријатној атмосфери, испуњеној дружењем, смехом и новим искуствима.

Ово путовање није било само обилазак знаменитости, већ симболичан завршетак једног важног поглавља. Са собом ученици не носе само фотографије, већ и тренутке који се не могу поновити – заједничке успомене, пријатељства и осећај припадности који ће их пратити кроз живот.

Јер не памте се само места која смо посетили, већ људи са којима смо их доживели. Управо зато ће ова екскурзија остати уписана не само у дневнике путовања, већ и у срцима свих који су били њен део.

У РАЗГОВОРУ СА МАЈОРОМ ДЕСИМИРОМ МИЛИЋЕВИЋЕМ

Приредила: Ивана Благојевић

Војна гимназија није само место стицања знања, већ и простор у коме се обликују карактер, одговорност и осећај припадности. О томе најбоље сведоче они који су значајан део свој живота посветили управо овом позиву. Један од њих је и мајор Десимир Милићевић, чији је професионални пут од војног образовања и службе у Гарди Војске Србије водио до рада са младима у Војној гимназији. У разговору за школски часопис поделио је своја искуства, размишљања и поруке младим генерацијама које тек бирају свој пут.

1. Ваш професионални пут започео је кроз војно образовање и школовање на Војној академији, а касније је био везан за рад у Војној гимназији и са младима. Како је текла Ваша каријера и шта Вас је највише мотивисало да свој рад и искуство посветите образовању и васпитању младих генерација?

Још од младости постојала је жеља да се бавим војним позивом, па сам након основне школе желео да наставим школовање у војном систему. Животне околности су ме на кратко усмериле другим путем, али сам касније ипак уписао Војну академију, коју сам завршио 1993. године. Након тога започео сам професионалну службу у гардијским јединицама, где сам током петнаест година стекао драгоцену искуство у раду са људима, организацији, дисциплини и одговорности. Тај период био је изузетно значајан за мој професионални развој, јер рад са

војницима различитих профила учи човека да препозна потенцијале, али и да људе усмерава, мотивише и окупља око заједничког циља. Доласком у Војну гимназију додатно сам схватио колико је важан рад са младима и колико је драгоцен учествовати у њиховом образовању и васпитању.

2. Дући низ година део сте колектива Војне гимназије и активно учествујете у њеној промоцији. Када се данас осврнете на свој досадашњи рад, шта бисте посебно издвојили као највећу вредност или успех?

После година проведених у Војној гимназији, најпре у непосредном раду са ученицима као заменик начелника класе, а потом и као начелник класе, могу да кажем да највећу вредност видим у чињеници да сам био део система који младим људима пружа врхунско образовање и васпитање. Одржати високе критеријуме у образовању и васпитању није лако и то је велики изазов, али управо у томе лежи вредност рада свих

који су део ове установе. Сваки успех ученика, сваки њихов напредак и каснији професионални развој представљају највећу потврду смисла овог рада.

3. *Познајте сјте по посебном односу који традијте са ученицима. Колико је, по Вашем мишљењу, важно поверење између професора, старешина и ученика у једној оваквој установи?*

Ова установа функционише као јединствен систем у коме сваки сегмент има важну улогу – војне старешине, наставници, васпитачи и сви који учествују у животу школе. Само заједничким радом, међусобним поверењем и добром комуникацијом могуће је постићи високе резултате у образовању и васпитању. Ученици веома добро препознају искрен приступ. Када осете да им прилазите са разумевањем, али и са јасним захтевима, спремни су да прихвате савете и усмерење. Управо такво поверење омогућава да се на време уоче и проблеми и потенцијали, што је од суштинског значаја за њихов развој.

4. *Шта је оно што Војну гимназију издваја од других школа и које вредности она, по Вашем мишљењу, највише развија код младих људи?*

Војну гимназију од других школа издваја специфичан начин живота и рада. Ученици се овде не образују само кроз наставу, већ истовремено уче да живе у колективу, да се прилагоде интернатском начину живота, одвојености од породице и јасно постављеном систему обавеза. Такво окружење код младих развија осећај одговорности, дисциплину, самосталност и зрелост. Посебан значај имају и специфични облици рада – период прилагођавања, војна обука, логоровања, посете јединицама, ваннаставне активности, секције и курсеви. Све то чини да ученици стичу искуства која превазилазе оквире класичног школовања.

5. *Током година рада сигурно сјте били сведок бројних генерација које су прошле кроз школу. Да ли постоји неки тренушак, догађај или усјомена која Вам је остала посебно урезана у сећање?*

Радећи годинама непосредно са ученицима, тешко је издвојити само један тренутак, јер свака генерација носи нешто посебно. Ипак, заједнички свим генерацијама јесте посебан тренутак када ученици одлазе из Војне гимназије. Тај тренутак увек носи и емоцију и понос. Посебно су драгоцени каснији сусрети са бившим ученицима на обележавањима годишњица, свечаностима и окупљањима, када видите у какве су људе и старешине израсли. Тада се осећа посебно задовољство и понос јер видите резултате дугогодишњег рада.

6. *Колико су дисциплина, одговорност и тимски дух важни за формирање будућих официра, али и квалитетних људи?*

У војном позиву дисциплина, одговорност и тимски дух нису само пожељне особине, већ темељне вредности без којих систем не може да функционише. Да би се било који задатак успешно извршио, ове вредности морају бити присутне код сваког појединца,

а посебно код официра.

Важно је да млади људи још у периоду школовања усвоје осећај припадности колективу, међусобног поверења и одговорности. Те вредности их не обликују само као будуће старешине, већ и као квалитетне људе.

7. Шта бисте издвојили као највећу предност школовања у Војној гимназији и по чему се животи и рад у овој установи разликује од других школа?

Једна од највећих предности школовања у Војној гимназији јесте то што ученици овде не стичу само образовање, већ и животне навике и вредности које ће им бити драгоцене касније. Они уче да брину о себи, али и о другима, да преузимају обавезе и да функционишу у колективу.

Живот у интернату додатно развија самосталност, организованост и осећај одговорности, јер су ученици двадесет четири часа део система који их обликује.

8. Колико је медијска промоција важна за једну образовну установу и колико доприноси томе да јавности боље ујозна животи и рад Војне гимназије?

Медији су данас важан прозор у свет и зато је њихова улога у представљању рада школе веома значајна. Кроз медијску промоцију јавност може да види успехе ученика, активности школе и вредности које Војна гимназија негује.

То је важно и за младе који размишљају о упису, али и за њихове породице, како би на прави начин разумели шта ова школа пружа и какав систем вредности гради.

9. Током дугогодишњег рада били сте у прилици да пратилите одрастање и развој многих генерација ученика. Колико Вас искуњава сазнање да сте били део њихове формирања као људи и будућих официра?

Највећа сатисфакција у овом позиву јесте када видите резултате свог рада не само током школовања, већ и касније, када ти млади људи постану успешни припадници Војске Србије и Министарства одбране, али пре свега зрели и одговорни људи. Посебно је драгоцено када их касније сретнете, видите њихов професионални и

лични развој и схватите да је део тог пута настао и у Војној гимназији.

10. Шта бисте, након свих година искуства, поручили младим генерацијама које тек долазе у Војну гимназију и размишљају о војном позиву?

Младим људима који размишљају о Војној гимназији поручио бих да је ово пут који тражи труд, дисциплину, одговорност и одрицање, али истовремено пружа огромне могућности за лични и професионални развој.

Ово је школа која пружа квалитетно образовање, јасне вредности и снажан ослонац младом човеку. Војни позив није лак, али за оне који у себи носе жељу да раде, уче, напредују и припадају нечему већем од личног интереса, ово може бити прави избор.

Будућност Војске Србије улази и кроз врата Војне гимназије, а управо зато је важно да млади који бирају овај пут буду свесни и части и одговорности коју тај позив носи.

Војна гимназија није само образовна установа, већ место на коме се обликују карактер, одговорности и праве животиње вредности. Кроз дугогодишњи рад, посвећеност ученицима и промоцију школе, мајор Милићевић оставио је значајан траг и показао колико су преданост позиву, дисциплина и људски однос према младима важни за успех једне институције.

ПРОФЕСОР КОЈИ ОСТАВЉА ТРАГ – СЛОБОДАН НИКОЛИЋ, ПРОФЕСОР ФИЗИЧКОГ И ЗДРАВСТВЕНОГ ВАСПИТАЊА

Приредила: Ивана Блајковић

Слободан Николић, професор физичког и здравственог васпитања у Војној гимназији, овогodiшњи је добитник признања за професора године. Својим преданим радом, енергијом и посвећеношћу ученицима оставио је снажан траг у наставном процесу и школском животу. У разговору који следи говори о свом искуству, мотивацији и значају рада са младима.

1. Како сте се осећали када сте проглашени за професора године?

Спремно да понесем тај крст. Сада, када сам убеђен да нема најбољих, да су таква бирања пропагандно помодарство материјалистичког индивидуализма, где се човек издваја у „нат човека“ и гордост, прихватам да будем огрнут тим измишљеним плаштом. Само зато да се, уместо других, стидим издвајања из њихове једнаке, ако не и веће вредности. Сваки професор је неке најбољи, а другима није. Важније је изграђивање себе у духу светосавља него издизање над другима. Као што рече једна мајка: „Довољно сам добар родитељ да знам да нисам онаква каква би требало да будем.“ Можемо заменити реч „родитељ“ речју „професор“.

2. Колико дуго радите у Војној гимназији и шта за Вас значи рад у овој установи?

У Војну гимназију сам дошао јуна 2004. године, после 22 године праксе педагошког рада у физичкој култури. Гимназија је радост за многе генерације ученика и за мене је рад са њима стално сусретање са

том радошћу. Уз то, сама установа има узвишени задатак васпитавања („питас“ – „вас“, „нахранити“ нечим узвишеним) и образовања (стицања образа), на коме окупља људе сличних гледишта, са којима је задовољство радити. Једноставно: рад у колективу ВГ за мене значи радост рада са импулсом доброг духа.

3. Шта Вас је подстигло да се бавите физичком културом?

У почетку су то били осећаји задовољства из природе кретања, самоактуализације и успешности кроз спортове и такмичења, као и сталне друштвене интеракције. Затим моји професори физичког васпитања и спорта, Ђорђе Елезовић и Драган Леповић, који су ме први усмерили ка вредностима и смислу физичке културе. После тога, сва открића су водила тим путем.

4. Шта Вас највише мотивише у раду са ученицима?

Некада ме је мотивисала прилика да испољим себе применом стечених знања, креирањем оригиналних решења за њихове изазове. Данас ме мотивише уживање у томе да будем у њиховом друштву. Да налазим њихове вредности, уочавам њихов „прволик“, од кога или нису удаљени или нису толико удаљени колико многи одрасли, деформисани самообманама и неуротским потребама да поседују ствари и друге људе.

5. Колики је значај физичког васпитања у развоју младих?

Многе здравствене институције и бројни стручњаци из физиологије, кардиологије, неурологије, реуматологије, имунологије итд. указују на опасност од хипокинезије као узрока многих патологија. Тај аргумент — да они који се не крећу и не вежбају самим тим већ ослабљују своје телесне системе (срце, крвне судове, ендокрини систем, кости итд.), па се тиме много више повређују (само се последице не виде одмах) него што то чине вежбањем — супротставио сам у два наврата кампањама прозивки физичког васпитања због повреда ученика. Чак је један од прошлих начелника ВГ љутито тражио да се елиминисе и Програм рада, само да се ученици не повређују. Напоменуо сам му да је тако већ елиминисано физичко васпитање у основним школама и да такву издају отаџбине можемо наставити прослеђујући неспретне и ослабљене у ВА и јединице (ученици ССВШ).

Телесна вежбања се већ користе у терапијама различитих болести. Али физичко васпитање има много већу могућност превентивног и културолошког деловања од уобичајеног схватања већине људи. Осим на тело, као једну човекову димензију, физичко васпитање има алате и методе да делује и на друге димензије: душу, ум и дух.

6. Како бисте описали свој однос са ученицима?

Моје полазиште за однос према ученицима најпре креће из песме Ђорђа Балашевића: „Одлази циркус из нашег малог града широким путем што излази на мост, одлази циркус и ја се питам сада: ко је био домаћин, а ко је био гост?“ Представу сам одржао као домаћин, али у животу сам им само гост. И ко је уопште више научио из те интеракције, ко је био учитељ, а ко ученик? Чувени клинички психолог Џордан Питерсон у једном од „12 правила за живот“ каже да саслушамо саговорника као неког ко зна нешто што ми нисмо чули. Глумац Тихомир Тика Станић износи своје правило „Партнер је увек у праву“ као нешто што му помаже да се прилагоди партнеровом доживљају улоге. Тиме без фрустрације приступа креирању нијанси у улози свог lika. Уместо да му засмета различитост у односу на лично очекивано — акцентовање, гласност, емоционално усмерење и сл. — он види нове могућности, нове верзије (можда и боље) тумачења свог lika. Свако има своје разумевање и мишљење о експресији lika или ситуације, али ако се ускладе, представа успева.

Равноправно градимо међусобно поверење и разумевање. Постављамо питања једни другима, нећемо се сложити у свему, али ће свакоме остати слобода избора. Аргументима ценимо дело. Слабо дело не значи да је особа лоша. Оно није особа, личност. Личност је увек више од дела. Кад је личност добра, дела се поправљају. Трудим се да будем уз ученика тако што му искрено укажем на стварно стање, тренутне резултате, а истовремено и на његове веће могућности, начине побољшања и веру у његов напредак.

7. Са којим се изазовима најчешће сусрећете у раду?

Не знам да ли има најчешћих изазова. Сви које видим стално су присутни у већем или мањем броју. Изазови по питању физичке културе јесу и прилике и неприлике. Прилике за сваког ученика су да искористи

услове и професорска сазнања за свој лични развој. Прилика за институцију је да се унапреди ради продуктивнијег прилагођавања стварности (што је велика тема да бих је овде отварао). Имам утисак да је то на минимуму. Влада инертност, безвољност у високом проценту, а чини се да је она условљена бирократском квазидисциплином. Калупи су на све стране распоређени, уз недоследности.

Неке неприлике у раду стварају сложеност људског организма и сложеност стицања вештина или побољшања физичких својстава. Потребно је „предвидети непредвидиво“, јер нису у питању само механичке повреде као најчешће. Треба имати праву меру за сваки случај посебно, јер је и сваки појединац непоновљиво биће. Мора се сваки појединац темељно упознати, ради чега треба освојити и његово поверење, да би се рад дозирао и водио на квалитетан начин. Можда је у мојој струци, више него у другим предметима, ослабљена способност држања пажње опаснија, а она је у последњој деценији изразита не само код младих. Програмско опредељење у систему, опет контрадикторно, окренуто је простим физичким својствима, а не посвећује довољно пажње целовитости психофизичких способности.

8. Шта сматраш својим највећим успехом као професора?

Најдраже ми је када од ученика добијем потврду да им је опредељење афирмативног приступа према њима (и са геслом: „Не постоји пут према срећи. Срећа је пут“) донело осећај среће који памте. Многи су победили неке своје страхове, осетили сопствене вредности, самољубав и љубав према ближњима, осећаје прихватања у заједници на часовима или такмичењима. Кад год се порадујем њиховим успесима, а то нису само освајања бројних медаља на такмичењима, сматрам то успехом.

9. Коју поруку бисте упутили ученицима?

Да верују у себе, да раде на себи, а то значи да изграђују своју духовну вертикалу. На једној страни те вертикале су дубине бића, којима су потребни самоспознаја, храбро откривање многих мана, али и искре божанске савршености. Хоризонтала је свакодневица навика, препуна лажних вредности, вриске, граје, имитација и поводљивости. На другој страни, изнад хоризонтале, налази се израстање у висине врлина. За израстање је потребно учити како на прави начин волети своје ближње и себе, све своје димензије: телесну, душевну, менталну (умну) и духовну. А за то се треба мало жртвовати, уз пуно радости.

БЕСЕДНИШТВО У ВОЈНОЈ ГИМНАЗИЈИ

Приредила: Ивана Блајојевић

**„У њочеџку беше Реч, и Реч беше у Боја, и Бој беше Реч.“
(Јеванђеље по Јовану 1,1)**

Беседништво у Војној гимназији није само ваннаставна активност, већ простор у којем ученици развијају културу говора, критичко мишљење, самопоуздање и способност да сопствене мисли обликују у јасну, снажну и надахнуту поруку. У времену брзе комуникације и кратких порука, вештина лепе, промишљене и уверљиве речи добија посебан значај, а Војна гимназија препознаје вредност беседништва као важног дела васпитно-образовног развоја својих ученика.

Управо зато учешће ученика Војне гимназије на републичком такмичењу у беседништву „Славослов“, које организује Српска православна црквена општина у Смедереву, представља много више од самог такмичарског успеха. Ова угледна манифестација већ више од једне деценије окупља даровите средњошколце из целе Србије, негујући културу говора, снагу изговорене речи и духовне вредности. Током претходних једанаест сезона, „Славослов“ је окупио више од 700 младих беседника из преко 50 средњих школа, потврђујући свој значај као једне од најважнијих средњошколских беседничких смотри.

Зајажен настави наших гимназијалаца на беседништву у Смедереву

Финале Славослова 2024/25, Смедерево

Током школске 2024/2025. године, ученици Војне гимназије оставили су снажан траг у јубиларној десетој сезони овог такмичења. У четвртфиналним вечерима одржаним у Смедереву школу су представљали Лав Милић, Нестор Станић, Теодора Самаиловић, Дуња Кнежевић, Андреј Лекше и Анђелија Поповић, показавши висок ниво припремљености, зрелост у изражавању и снажну говорничку културу.

Посебан успех остварили су Дуња Кнежевић, Нестор Станић, Андреј Лекше и Теодора Самаиловић, који су изборили пласман у полуфинале, а Војна гимназија тиме потврдила континуитет квалитетног рада у области беседништва. Круна тог успеха био је наступ ученика Андреја Лекшеа, који се својом убедљивом интерпретацијом пласирао у велико финале и сврстао међу осам најбољих беседника у конкуренцији више од 130 учесника из целе Србије. Иако није био међу награђенима, његов наступ оставио је снажан утисак на жири и публику, а као посебно признање уследило је гостовање у емисији „Шареница“ на Радио-телевизији Србије.

Тај успех био је снажан подстрек за нову генерацију беседника. УХI сезони такмичења „Славослов“ (2025/2026), Војна гимназија наставила је са једнаким ентузијазмом и посвећеношћу. На такмичарским вечерима у Смедереву школу су представљали ученици Лав Милић, Иван Павловић, Андреј Лекше, Борис Хајду и Вујадин Тасић, показавши зрелост, храброст и изражајност која краси добре беседнике.

Посебно се истакао Иван Павловић, који је изборио пласман у полуфинале, као и Андреј Лекше, прошлогодишњи финалиста, који је и ове године потврдио свој квалитет пласманом у наредну фазу такмичења.

Значајно признање указано је и професорима Војне гимназије. На такмичарској вечери одржаној 17. децембра, чланови жирија били су професорка српског језика и књижевности Ивана Благојевић и јереј, капетан Славко Папић, што представља потврду стручности, посвећености и угледа који Војна гимназија ужива у области неговања беседничке културе.

Беседништво, као вештина која спаја знање, храброст, духовност и изражајност, у Војној гимназији има посебно место. Оно ученике учи не само како да говоре, већ и како да мисле, како да своје ставове обликују јасно и одговорно, како да речју инспиришу, покрену и оставе траг.

Јер, како нас и сама суштина беседништва учи — понекад управо једна добро изговорена реч може остати у памћењу дуже од сваког аплауза.

Гостиовање у емисији РТС Шареница

Бити исправан када је најтеже

У времену када се истина прећуткује, а савест потискује, поставља се питање — да ли ми знамо шта значи бити исправан? Да ли нас морална правила воде или их мењамо по потреби? Етика и морал нису само речи које налазимо у књигама филозофије. Они су темељ сваког поступка и сваког избора за који се човек определи. Бити етичан не значи бирати лакши пут, већ пут који је исправан, чак и када нико не гледа. Додуше, сви знамо да неко са неба посматра сваки наш корак.

Етика и морал су две речи које често користимо, али их заправо не разумемо довољно. Морал представља правила која нас уче шта је добро, а шта лоше. С друге стране, етика се састоји из две теорије. Једна одређује шта је добро или вредно, док друга говори шта је исправно. Она нас тера да се запитамо: „Да ли бих поступио исто да нико није овде?“

Бити исправан није увек лако. Заправо, често је и најтеже. Када се сви око нас одлуче за пречицу, бити морално исправан значи издвојити се. А издвајање у друштву често доводи до исмевања, осуђивања, па чак и до малтретирања.

Као средњошколац, често се срећем са ситуацијама које захтевају етичко размишљање. На пример, када неко препишује на тесту, иако се то сматра нормалним, треба да се запитамо да ли је то поштено према онима који су се потрудили да уче. Преписивање можда доноси добру оцену, али да ли је исправно? Етика нас учи да размишљамо шире. Говори нам да треба да размишљамо не само о последицама, већ и о намерама и правди.

Свакодневни живот је пун моралних дилема. На пример, ако видимо да неко врши насиље над слабијим, да ли треба да се умешамо, иако бисмо тиме себе довели у ризик? У таквим ситуацијама не постоји увек јасан одговор. Етика нас учи да промислимо, а не да доносимо одлуке импулсивно.

Постоји један експеримент моралног развоја који је осмислио Лоренс Колберг. У том експерименту поставља се питање деци различитих узраста: „Рецимо да је ваша вољена особа пред смрћу због болести која се може излечити само једним леком који је прескуп. Ви сте покушали да зарадите тај новац, али немате довољно времена. Да ли је морално да украдете лек како бисте спасили ту особу?“ Истина је да не постоји тачан одговор, већ се посматра разлог иза одговора. Како људи одрастају, тако се мења и њихово морално мишљење.

Многи мисле да су млади неозбиљни или незаинтересовани за морална питања, међутим, то није ни близу истине. Данас млади људи често покрећу важне теме, као што су расизам, заштита околине или борба против насиља и дискриминације. Ми показујемо да желимо праведнији свет кроз друштвене мреже, вештачку интелигенцију или пројекте.

Као седамнаестогодишњак, често се питам како ће свет изгледати за 10 или 50 година. Желим да то буде свет у којем има правде и поштења. Због тога сматрам да је важно бити информисан о етици и моралу како бисмо заједничким снагама могли да допринесемо да баш тако и буде.

Етика је такође важна у различитим занимањима. У здравству, лекари морају да поштују Хипократову заклетву, да чувају приватност пацијената и да раде у најбољем интересу болесних. У праву, адвокати и судије морају бити непристрасни и правични. У новинарству, новинари имају дужност да извештавају истинито и објективно, без манипулације. Нажалост, често се дешава да се етика запостави због личних интереса, моћи или новца.

Етика и морал нису само теме које се уче у филозофији. Они су основа нашег понашања, наших одлука и односа са другима. Без етике и морала друштво би било хаотично, без поверења, правде и саосећања. Као млади, имамо одговорност да размишљамо о овим темама, да преиспитујемо своје поступке и да градим бољи свет — свет у којем ће врлина бити важнија од моћи, а истина важнија од користи. Јер, како је једном рекао Сократ: „Није важно само живети, већ живети исправно.“

Андреј Лекше

50. класа Војне гимназије

САВИНДАН У ВОЈНОЈ ГИМНАЗИЈИ – ПРАЗНИК ЗНАЊА, ЧАСТИ И ТРАДИЦИЈЕ

Приредила: Ивана Блајојевић

Свечано, достојанствено и у духу светосавља, ученици Војне гимназије и Средње стручне војне школе „1300 каплара“ обележили су школску славу – Светог Саву, првог српског просветитеља и утемељивача образовања и духовности у српском народу.

Свечаности су присуствовали државни секретар у Министарству одбране Миле Јелић, ректор Универзитета одбране бригадни генерал проф. др Бобан Ђоровић, припадници војних школа, као и бројни гости, који су својим присуством увеличали овај значајан дан.

Прослава је започела традиционалним обредом благосиљања жита и резања славског колача, који су служили војни свештеници мајор протопрезвитер Немања Петровић и капетан прве класе јереј Славко Папић, уз пратњу појачке секције. Мирис тамјана, свечане песме и молитвена атмосфера испунили су салу посебним осећајем заједништва и поштовања према традицији.

Начелник Војне гимназије потпуковник Драган Стевановић у свом обраћању истакао је да се у овим војним школама образују будући официри и подофицири Војске Србије – људи који ће једног дана носити одговорност за безбедност своје државе и народа.

Учимо их да воле и бране сваки педаљ Србије, али и да знање представља најмоћније оружје које један војник може поседовати. Свети Сава нас је управо томе учио – путу образовања, реда и одговорности – поручио је потпуковник Стевановић.

О значају духовних вредности говорио је и војни свештеник Војне академије мајор Немања Петровић, нагласивши да школска слава није само традиционални обичај, већ сведочанство духовног и културног идентитета.

Поред дисциплине и стручности, важно је неговати част, пожртвованост и служење вишем добру. Управо те вредности чине темељ војничког позива и наслеђа Светог Саве – истакао је мајор Петровић.

Посебан утисак на присутне оставио је богат културно-уметнички програм који су припремили ученици војних школа. Чланови драмско-рецитаторске, музичке, хорске, гусларске и беседничке секције показали су таленат, труд и љубав према традицији, додатно улепшавши прославу Савиндана.

Ова свечаност још једном је показала да Војна гимназија и Средња стручна војна школа „1300 каплара“, поред образовања и војне обуке, негују и духовне, културне и моралне вредности, градећи младе људе који ће у будућности достојно служити свом народу и држави.

ТРАГОМ СВЕТОГ САВЕ – ДЕЖЕВСКА ДОЛИНА

Приредила: Јована Арсенијевић

Према доступним историјским изворима, Свети Сава рођен је у Дежевској долини, на простору данашњег села Мишчићи. На том месту данас се налази крст који обележава простор за који се верује да је био део некадашњег дворског комплекса Немањића.

Дежевска долина представља једно од најзначајнијих места српске средњовековне историје. Археолошки локалитети у околини сведоче о континуитету живота од раног бакарног доба па све до данас. Окружена планинским масивима, богата водом и плодном земљом, долина је била природно заштићена и погодна за развој државног и духовног средишта првих Немањића.

У непосредној близини налазе се бројне светиње и утврђења српске средњовековне државе — Петрова црква, Ђурђеви Ступови, Стари Рас, Сопотани, као и манастири Студеница, Градац и Павлица. Сва та места сведоче о времену када је овај крај био духовни и политички центар Србије.

Култ Светог Саве у дежевском крају и данас је снажан. Управо у Дежеви написано је Вуканово јеванђеље, а ту је 1282. године краљ

Драгутин предао власт краљу Милутину. Тај крај остао је дубоко уткан у српску духовност, културу и државност.

Посебан значај има лик Светог Саве, који је одбио световну власт и свој живот посветио духовности, образовању и просвећивању народа. Одласком на Свету Гору поставио је темеље српске цркве, културе и школства, остављајући траг који траје вековима.

А шта Свети Сава представља нама данас? Представља мудрост, смирење, знање, пожртвованост и љубав према свом народу. Он је симбол духовног уздицања и правих вредности које се преносе са генерације на генерацију.

И зато Војна гимназија сваке године свечано обележава школску славу. Ученици драмске, хорске, рецитаторске, беседничке и гусларске секције својим наступима чувају успомену на Светог Саву и његово дело, показујући да његова порука и данас живи међу младима.

Од Дежевске долине, преко Свете Горе и Врачара, па све до данашњих учионица и школских свечаности, Свети Сава остаје светлост српског народа — симбол знања, духовности и трајања.

КАКО УПИСАТИ ВОЈНУ ГИМНАЗИЈУ

1 КО МОЖЕ ДА СЕ ПРИЈАВИ?

- Ученици 8. разред
- Ученици 1. године средње школе
- Ученици 2. године средње школе

2. КОРАЦИ ЗА УПИС

2.1. ПРИЈАВА (фебруар–март)

- Регионални центри Министарства одбране
- Документа: пријава, сведочанства извод, сагласност родитеља

2.2. СЕЛЕКЦИЈА

- Лекарски/Медицински преглед

- Математика и Српски језик
 - Провера физичких способности
- ### 2.3. РЕЗУЛТАТИ (јун)
- Ранг листа према успеху и прегледима

3. ШТА ДОБИЗАШ?

- Бесплатно школовање
- Смештај и исхрану
- Униформу и новац за одећу
- Сигуран пут ка војној каријери

4. ЛОКАЦИЈА

- Хумска 22, Београд (интернат)
- Петра Чајковског 2, Београд (школа)

5. САЈТ

- gimnazija.mod.gov.rs

ЗНАЊЕ ЈЕ НАШЕ ОРУЖЈЕ

ДЕСЕТ НАГРАДА НА ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ „СА ПЕРОМ ДО НАГРАДЕ”

Приредила: Сања Новић

Десет ученика 51. класе Војне гимназије учествовало је на литерарном конкурс у организацији од стране огранка Вукове задужбине у Нишу под називом „Друштво за неговање духовних вредности, Вук Караџић – Ниш”. Овогодишњи избор тема за размишљање и писање био је везан за јубилеје следећих књижевника: Боре Станковића, Стевана Сремца и јубилеј Матице српске. Свечаност поводом уручења захвалница, похвала и књига одржана је 27. априла, у 12.00 часова, у Великој сали Универзитета у Нишу.

Војни гимназијалци, ученици Адријан Раденковић, Марија Радовић, Страхиња Томовић, Ангелина Павић, Лазар Спасојевић, Немања Деспотовић и Андреа Гапић, на овогодишњем литерарном такмичењу истакли су се изузетно квалитетним писаним радовима у поетском и прозном облику због чега је жири одлучио да свима додели захвалнице и награде, док је радове ученица Оље Петровић, Софије Бућић и Маше Вукадиновић посебно рангирао. Ученица Оља Петровић освојила је друго место у категорији поезије представивши кроз стихове традиционалну славску атмосферу Ниша и јунаке из дела Стевана Сремца доказавши да реч писца увек пронађе свој пут ка читаоцу. Треће место освојиле су ученице Софија Бућић и Маша Вукадиновић у две различите категорије. Нишки амбијент је у стиховима ученице Маше Вукадиновић приказан путем уских калдрма, малих дућана и прослављању слава као оличење старог времена, док је ученица Софија Бућић у форми писма које пише Софка истакла најтананија осећања, патње и жудње јунакиње којој је тежина њене лепота постала судбина, чијој се снази и неумитности није могла супротставити.

Војној гимназији уручено је посебно признање, као школи која је имала највећи број такмичара чији су се радови истакли висо-

ким и једнаким квалитетом уметничког израза представљеним путем стихова и реченица. Живописним изразима и језичким исходима спојили су прошлост и садашњост, књижевност и живот, уметност и образовање чувајући и баштинећи српску културу и традицију.

У Војној гимназији велика пажња усмерена је на развијање писмености ученика, али и на неговање њихове љубави према српском језику и књижевности, као и на поштовање и очување културе и традиције. Уз снажну и свесрдну подршку, подстицање и охрабривање од стране професора, ученици истражувају у неговању класичних, традиционалних и уметничких начина писаног изражавања, стварајући на тај начин властита уметничка остварења високог квалитета.

Софка је ошворила душу и проговорила о њеном времену

Увек сам знала да мој живот неће припадати мени. То се осећало у ваздуху наше куће, у начину на који су се врата тихо затварала, у очевом погледу који је био пун бриге, али никада слабости. Расла сам окружена поносом, старином, успоменама на некадашњу величину. Учили су ме да будем достојна имена које носим, да будем тиха, уздржана, чиста. А у мени је, упркос свему, куцало срце једне младе девојке која је желела да воли.

Моја лепота, о којој су сви говорили, постала је моја судбина. Нисам је доживљавала као дар, већ као терет. Осећала сам како ме гледају, како у мени не виде душу, већ спас за пропалу кућу, начин да се поврати изгубљени углед. Сваки тај поглед био је као подсетник да нисам слободна. Да ћу једнога дана бити дата, предата, као део неког договора у коме се о мојим осећањима неће прављати.

У мени је тињала чежња — тиха, забрањена, али снажна. Сањала сам о љубави која би ме обухватила без рачуна и без интереса. О руци која би ме држала јер ме жели, а не јер тако треба. Али ти снови су се гасили пред стварношћу. Знала сам да моја дужност стоји изнад мене саме. Знала сам да ће доћи дан када ћу морати да потиснем све што осећам и да се покорим.

Када је тај тренутак дошао, нисам плакала пред другима. У мени је, међутим, нешто неповратно пукло. Осећала сам као да ме одвајају од сопствене младости, од онога што сам могла да будем. Улазила сам у нови живот без радости, са осмехом који је био само маска. Говорили су да је тако најбоље, да је то част, да је то дужност. А ја сам се питала зашто дужност мора да боли.

Највише ме је гушила усамљеност. И када сам била окружена људима, осећала сам се сама са својим мислима, са неизговореним жељама. У мени је постојала борба између онога што сам морала и онога што сам желела. Та борба ме је мењала, чинила ме тврђом споља, али изнутра све рањивијом.

Често сам размишљала о тој *нечистијој крви* о којој се шапуће, као да је у мени грех. А нисам била грешна. Била сам само жива, са срцем које је желело више него што му је било дозвољено. Можда је моја највећа кривица била то што сам осећала дубоко, што нисам могла да будем хладна и равнодушна.

Данас, када се осврнем на та времена, не осећам само тугу. Осећам и тежину судбине коју сам носила без гласа. Можда нисам успела да променим оно што ми је било намењено, али сам у себи сачувала свест о томе да сам вредела више од улоге која ми је додељена. И та свест, колико год тиха била, једино је што ми нико није могао одузети.

Софија Бућић, одељење III/2, 51. класа Војне гимназије

Ниш у делима Стевана Сремца

У Ниш се Сремац са осмехом скраси,
да стару чаршију од заборава спаси.
Гледао је Ивка, чувеног оног кова,
како му слава траје три дана без крова.

Тако где се пије и где песма крене,
измислио је Зонче, да момцима срце вене.
А Калча лаже, све пуца од муке,
док ловачке приче вади као из рукава, руке.

У Казанџијско сокаче и данас се сврати,
да се дух старог Ниша бар на трен врати.
Сремац пише, а чаршија цела се смеје
јер Нишка реч и сад душу најбоље греје.

А у кафани Маргер, где се кафа мути,
Калча сваку причу зачини и смути,
руком маше, мери, прави страшне кругове,
док убеђује Сремца и све нишке другове.

Ту је и Ивкова кућа, пуна дима и јела,
где се три дана славило, а чаршија цела прела.
Сремац је све то као у огледало ставио,
да би Ниш у књигама заувек прославио.

Мало се јело, а више се пило,
баш како је Сремцу у срцу и било.
Бележио је мудрости и нишке шале,
да би их генерације као ордење знале.

**Оља Пејровић, одељење III/1, 51. класа
Војне гимназије**

Ниш у делима Стевана Сремца

По калдрми корак звезка,
понос шета крај дућана.
Смех се проли ноћу касно
уз тамбуре до свитања дана.

Ти си стао да ме слушаш,
ниси хтео да ме мењаш.
У мом гласу чуо време
што се бори да не нестане,
да траје, да се пење.

Видео си девојачки стид
и пркос што у оку севне,
старе куће, строга правила,
и срца што за љубав стрепе.

Славе што до зоре трају,
тамбуре што душу дирају
и паланку што лако суди,
ал' и лако прашта кад је заволе људи.

Сад су улице другачије,
ал' кад се књига отвори,
ја оживим у твојој речи,
и време преда мном се покори.

**Маша Вукадиновић, одељење III/3, 51.
класа Војне гимназије**

УЧЕНИЦА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ У ФИНАЛУ РЕПУБЛИЧКОГ ФЕСТИВАЛА „РЕЦИТАЦИОНИЦА“

Приредила: Ивана Благојевић

Ученица четвртог разреда Војне гимназије, Јована Јевтић, остварила је значајан успех пласманом у финале 4. Републичког фестивала деце и младих „Рецитационица“, одржаног у октобру 2025. године у Јагодини.

У конкуренцији више од 300 младих талената из целе Србије, Јована је својим изражајним и сигурним наступом успела да се издвоји и пласира међу десет најбољих рецитатора, оставивши снажан утисак на стручни жири. Наступала је у категорији најстаријих учесника, где је конкуренција била изузетно јака.

Поред самог такмичарског дела, фестивал је учесницима пружио прилику за упознавање и размену искустава, као и за стицање нових знања кроз пратеће радионице и културне садржаје. Ученици су посетили значајне установе културе у Јагодини, где су додатно проширили своја знања о књижевности и сценском изражавању.

Посебан допринос успеху дала је менторка, професорка српског језика и књижевности Ивана Благојевић, која је својим радом и подршком усмеравала ученицу током припрема. Њена посвећеност и стручност значајно су утицале на квалитет наступа.

Како сама Јована истиче, учешће на фестивалу представљало је драгоцену искуство: „Срећна сам што сам имала прилику да рецитујем пред стручним жиријем и упознам талентоване ученике из целе Србије. Ово искуство ме је додатно мотивисало да наставим да се бавим рецитовањем.“

Фестивал „Рецитационица“ и ове године потврдио је свој значај као простор у којем млади таленти могу да развијају љубав према поезији и усавршавају своје говорне способности. Успех Јоване Јевтић представља пример рада, упорности и талента, али и подстицај свим учесницима да негују културу лепе речи.

КРОЗ ГЕНЕРАЦИЈЕ – НЕКАД И САД (ЗОРАН КОВАЧ И ЊЕГОВ СИН ВУКАШИН КОВАЧ)

Приредила: Ивана Блајојевић

Војна гимназија, основана 1970. године, већ деценијама представља шемељ образовања и васпитања будућих официра Војске Србије. Те године уписана је прва класа ученика, чиме је започела традиција дућа више од пола века.

До данас, више од осам хиљада ученика завршило је школовање у Војној гимназији и наставило свој пут на Војној академији, традећи каријеру у служби ошачбине. Посебан значај у новијој историји има 2014. година, када су по први пут враћа школе отворена и за девојчице, чиме је ова установа направила важан корак ка савременом и равноправном образовању.

Као јединствена гимназија у Републици Србији која припрема ученике за официрску каријеру, Војна гимназија остаје место где се негују дисциплина, знање и вредности које обликују будуће генерације. Будућности Војске Србије управо овде почиње – на враћима Војне гимназије.

У разговору који следи, кроз причу оца и сина, откривамо како је изгледало некада, а како изгледа сада проводиши дане у Војној гимназији, а покушаћемо и да покажемо шта је то што повезује све генерације ове школе.

1. Како памтиш своје прве дане у Војној гимназији?

Зоран: Жеља за уписивањем у Војну гимназију код мене се развила у току основне школе. Основну школу сам завршио 1992. године, али због ситуације у земљи те године није вршен упис у 1. разред Војне гимназије. Из тог разлога уписујем ЕТШ „Никола Тесла“ у Београду. Како љубав према војсци није избледела, већ се само појачавала,

одлучујем уз подршку родитеља да почетком 1993. године конкуришем за упис у 1. разред Војне гимназије. Након успешне реализације свих корака селекције за упис у Војну гимназију, жеља ми се напослетку остварује.

На кућну адресу стиже „плава коверта“ са обавештењем да сам примљен на школовање у Војну гимназију, и да 28. августа 1993. године треба да се јавим у интернат Војне гимназије улица Хумска 22 Београд.

У пратњи родитеља долазим испред улаза у интернат, поздрављам се са истима и почиње моје војно путовање, и веровали или не „без кнедле у грлу“. Отац ми рекао да се нисам ни окренуо да се још једанпут поздравим са њим и са мајком, већ да сам одлучним кораком закорачио у свет до тада

И дан данас памтим мајора Милету Лазића, поручника Марка Зеленовића и поручника Иштвана Пољанца (сада покојног) који вршили прихват ученика. Гледали су неки папир испред себе и само рекли „добро дошао“, 3. одељење, разредна Милка Смиљанић, 5.спрат. Ученик 3.године ме одводи на 5.спрат, каже соба 519 (не могу тренутно да потврдим), улазим у собу и упознајем „цимере“ (Бодловић Драгослава, Марковић Ивана и Медвед Сашу). Класично упознавање и након тога мук. Тишину прекида нека госпођа (разредна Милка Смиљанић) која улази у собу и каже таквом мајчинском топлином „где су моји ђаци“. Као да је јуче било, лица деце од 15-16 година су се одмах озарила. Све нас је повела до ТВ хола где су били и остали из одељења. Слободно могу рећи да од тог тренутка почиње једно незаборавно путовање. Период прилагођавања и након пар дана почела је и настава. Вукашин: Још од малих ногу код мене се јавила љубав према војсци. Из очевих прича та љубав је само јачала, а ја сам је константно неговао. У Априлу 2022.године сам изашао на пријемни за Војну гимназију, чим сам ушао прихватио ме је ученик старије класе, и из приче са њим са њим био сам апсолутно сигуран да је ова школа за мене.

Након успешно положених свих тестирања уписао сам Војну гимназију. На период прилагођавања дошао сам 14.Августа 2022.године. Ни у једном тренутку нисам размишљао да одустанем. Тих 15-ак дана су ми брзо пролазили, уз обуку у пливању и стицању нових пријатељстава све је било лепо и лако.

2. Како је изгледао један школски дан некада, а како изгледа данас?

Зоран: Војна гимназија, као гимназија општег смера, и интернатски начин живота имају своја правила и прописе који су поприлично све дефинисали. Од устајања, јутарње хигијене, намештања кревета, постројавања за доручак, часове физичког васпитања (образовања) који су увек у супротној смени, часове учења и настава у згради Војне гимназије. Све нам је било дефинисано, читав дан испланиран и само

смо морали да се томе прилагодимо и да слушамо надлежне старешине и разредног старешину. Од сећања бих издвојио да смо настави морали да присуствујемо обувени у папучама, јер је у згради Војне гимназије за ученике било забрањено да настави присуствују у другој обући.

Вукашин: Дан од некада се није много променио. Углавном је све исто, ујутру када смо прва смена устајање је у 6 часова. Након тога иде лична хигијена и намештање кревета. Затим се иде на постројавање за доручак и сам доручак. После доручка се додатно сређују просторије и иде се у школу око 7:15 часова. Као и некада после школе следи ручак часови физичког који су у интернату и обавезни часови учења. Вечера је око 6:30 часова и након тога је слободно време у коме се може користити спортски центар Војне гимназије. Дан се завршава уз редарства и уз повечерје у 22 часа.

Дан у другој смени је сличан. Једине разлике су само што је устајање у 7 часова и физичко и часови учења су пре подне.

3. *Шта Вам је било најтеже на почетку школовања?*

Зоран: Неки ће рећи да је најтеже била одвојеност од породице, јер смо сви били адоласценти, али говорећи, код мене то није био случај, јер сам био из Београда и родитељи су били у могућности да ми долазе у посету када је то било предвиђено. Али издвојио бих један случај, који је мени тешко пао. По сазнању да сам примљен на школовање у Војну гимназију и да је планирано да имамо обуку у пливању у Валданосу, читав летњи распуст сам радио да бих зарадио џепарац за море. А кад оно, отказује се Валданос, нема обуке у пливању. А ја пун новчаник, свежањ новчаница. Први излазак у град у току периода прилагођавања, инфлација у земљи, а ја не могу за новац који сам зарадио за време распуста да купим нешто. То ми је у том тренутку баш тешко пало.

А што се тиче почетка школовања, оно ми баш и није тешко пало. Комплетно градиво првог разреда сам већ савладао у ЕТШ „Никола Тесла“, тако да сам дошао са, могу слободно рећи, одличним предзнањем.

Вукашин: Као што сам већ рекао никада се нисам премишљао о напуштању школе. Пошто су ми родитељи близу никада нисам имао утисак да сам одвојен од њих, наравно виђао сам их ређе него раније, али у односу на пријатеље из класе ја скоро да нисам имао осећај како сам се одвојио.

Могу рећи да ми је најтеже било да се прилагодим на групни, интернатски начин живота. То што ми је било тешко не значи да ми није било лепо. Уживао сам у упознавању људи око мене и у прилагођавању једних на друге.

4. *Шта се највише променило кроз године?*

Зоран: У време мога школовања у Војној гимназији није било ученика женског пола, а сада је и родна равноправност заступљена, што је велики плус за систем војног образовања, што је омогућено девојкама које воле војни позив да упишу Војну гимназију. Још једна ствар за коју је постојала могућност за време мог школовања у Војној

гимназији, а то је да је ученицима који су били из Београда дата могућност да не живе у интернату, већ да живе код својих кућа, али да се морају придржавати свих правила у вези наставног плана и процеса.

Вукашин: Највећа промена је што сада Војну гимназију похађају и девојке. Верујем да су оне у школу довеле посебан вид енергије.

5. *Шта је остало исто?*

Зоран: Квалитет образовања је остао исти, чак слободно могу рећи да је и напредовао, јер се и наука развила у претходном периоду.

Драго ми је било кад ми је Вукашин рекао да су успели да добију сагласност да и Клуб ученика Војне гимназије почне поново да ради.

Вукашин: Са сигурношћу могу да кажем да је школа елитна као и увек. Идаље има исти циљ и идаље изводи ученике на прави пут.

6. *Какву улогу другарство има у Војној гимназији?*

Зоран: Одговор на ово питање најбоље дају стихови „У војсци сам стекао друга до гроба“ и „Моји су другови бисери расути по целом свету“. Другарство је оно што, како би чувени професор физике Владимир Бранковић – Кулон рекао, основа, база, фундамент у Војној гимназији. Пријатељство стечено у Војној гимназији остаје до краја живота, јер једном бити ВОГИЈЕВАЦ, то те прати до краја.

Вукашин: Другарство води јако битну улогу јер ми учимо сви заједно и једни од других. Сваки дан цео дан смо сви заједно и тако се ствара неки посебан однос који не може да се изгради у било којој средњој школи. Ми смо посебна школа у којој сваки ученик живи у интернату и апсолутно све што ради ради са људима око себе, који су увек ту да помогну.

7. *Да ли сте се некада прејизнагли један у другом?*

Зоран: Веома ми је тешко да одговорим на

ово питање, али што најбоље осликава јесу речи професорке биологије Сузана Сотиров, када је сазнала да је Вукашин мој син, и то : „Зоране, када погледам Вукашина видим тебе“. Вероватно није мислила на спавање у првој клупи (да се мало нашалимо). Вукашин: Очев одговор(Анегдота са часа).

8. Која је најважнија лекција коју носиш из Војне гимназије?

Зоран: Војна гимназија је пут да пронађеш себе и одлично те припреми за школовање на Војној Академији. Статистички подаци су показали да су ученици Војне гимназије увек међу најбољим кадетима (у моје време студентима) на завршетку Војне Академије.

Вукашин: У Војној гимназији стекну се права пријатељства која ће трајати цео живот. Поред свих ствари школа нас учи да будемо добри људи. Мислим да је то најважније са чиме излазимо из школе.

9. Да ли су се Ваша очекивања од школе испунила?

Зоран: Слободно могу рећи да јесу. По завршетку школовања у Војној гимназији били смо наоружани знањем и већ навикнути на интернатски начин живота, тако да нам школовање на Војној Академији није тешко пало. Милан Танасијевић, професор математике, имао је обичај да говори : „Ибар вода ладна и Свих чудеса страшна мешавина“. У почетку смо мислили да се то односи на задатке из његове чувене руске збирке задатака из математике, али смо касније схватили праву поенту, тј. сликовито нам је рекао шта нас чека у даљем школовању и животу.

Вукашин: Сва очекивања су ми се испунила. Верујем да сам добро припремљен за упис и само школовање на Војној академији. Поред знања сви ученици са собом носе велико искуство које ће имати читав свој живот.

10. Шта бисте поручили будућим генерацијама?

Зоран: Ученицима основних школа: упиши-

те Војну гимназију, нећете се покајати.

Ученицима Војне гимназије: учите, дружите се, учине поносним своје родитеље, наставнике и старешине Војне гимназије и осветлите сећање на славне Српске војсковође.

ЖИВЕЛА СРБИЈА!

ЖИВЕЛА ВОЈСКА СРБИЈЕ !

Вукашин: Свима бих препоручио да упишу Војну гимназију.

Свима који су је већ уписали желим сву срећу у наставку школовања и у наставку своје каријере по завршетку Војне академије.

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

Приредила: Ивана Бластојевић

На градском такмичењу у оријентирингу ученици Војне гимназије остварили су запажене резултате на градском такмичењу средњих школа у оријентирингу, које је одржано 16. априла 2026. године у Београду, у СЦ „Шумице“.

Екипу Војне гимназије чинило је осам ученика, предвођених вођом екипе Јовом Шункићем, који су се такмичили у појединачној и екипној конкуренцији.

Посебан успех у појединачној конкуренцији остварили су ученици 50.

класе: Данило Нишевић, који је освојио прво место у мушкој конкуренцији, и Нина Зец, која је заузела друго место у женској конкуренцији.

У екипном делу такмичења и мушка и женска екипа Војне гимназије освојиле су друго место.

Захваљујући одличним резултатима у свим

дисциплинама, Војна гимназија је у генералном пласману заузела прво место, потврдивши висок ниво физичке припремљености, снажљивости и тимског духа својих ученика.

Боје Војне гимназије успешно су представљали: Данило Нишевић, Матеа Спасић, Жељко Ранковић, Стефан Рађен, Исидора Косорић, Нина Зец, Оља Петровић и Марија Радовић.

Градско (Окружно) такмичење из историје одржано је у суботу, 25. 4. 2026. године, у Шестој београдској гимназији. Војну гимназију представљали су ученици трећег и четвртог разреда. Највећи успех остварио је ученик трећег разреда Дејан Симеуновић, освојивши друго место и пласман на Републички ниво такмичења.

Ученици четвртог разреда, Матија Наков, Давид Филиповић и Давид Томац, показали су велико знање и веома мало им је недостајало за пласман на наредни ниво такмичења.

Честитамо ученицима на оствареним резултатима, а Дејану Симеуновићу желимо пуно среће на Републичком такмичењу, као и њиховој менторки професорки Бојани Матековић.

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

На градском такмичењу у џудоу, које је одржано 21. априла 2026. године у Спортском центру „Шумице“, ученици Војне гимназије остварили су изузетан успех и достојно представили своју школу. У јакој конкуренцији, Вујадин Тасић освојио је прво место, показавши одличну технику, сигурност и борбеност током свих мечева. Значајан резултат остварила је и Милица Којић, која је освојила друго место, демонстрирајући упорност, дисциплину и изузетан спортски дух.

Остварени резултати сведоче о озбиљном раду, посвећености и труду које ученици улажу у спортске активности, као и о значају неговања здравог такмичарског духа и фер-плеја. Уједно, ови успеси представљају снажан подстицај за даљи рад и учешће на наредним такмичењима. Честитамо нашим ученицима и њиховом ментору, професору физичког васпитања и културе Јови Шункићу, на оствареним резултатима и желимо им много успеха у даљем раду.

Такмичење „Кенгур без граница“ реализовано у Војној гимназији

У Војној гимназији је у четвртак, 19. марта, одржано Међународно математичко такмичење „Кенгур без граница“. Ученици Војне гимназије су се и ове године придружили великом броју својих вршњака у решавању логичко-комбинаторних задатака који подстичу креативност и љубав према математици.

Такмичење су успешно спровели професори математике наше школе, а цео процес протекао је у најбољем реду и у складу са предвиђеним правилима. Сви такмичари су на почетку добили симболичне поклоне као знак пажње за учешће и труд.

Честитамо свим ученицима на приказаном знању. Званични резултати биће накнадно објављени након што Друштво математичара Србије изврши комплетну обраду података.

Национално математичко такмичење „Мислиша“

У Војној гимназији је 12. марта одржан основни **ниво Националног математичког такмичења „Мислиша“**, које организује Математичко друштво „Архимедес“.

Као и сваке године, наши ученици су показали велико интересовање за ово такмичење које промовише логичко размишљање и љубав према природним наукама. Традиционални мото такмичења — „Математика за све“ — и овог пута је окупио велики број гимназијалаца који су кроз занимљиве задатке проверавали своје знање, оштроумност и способност брзог решавања проблема.

Такмичење је у просторијама Војне гимназије протекло у најбољем реду, уз пуно поштовање процедура и одличну атмосферу међу такмичарима. Професори математике, који су надгледали ток израде задатака, истакли су дисциплину и посвећеност наших ученика.

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

Сви учесници су добили потврде о учешћу и пригодне поклоне организатора, док ће резултати бити накнадно објављени након обраде података. О свим даљим информацијама и евентуалном пласману наших ученика, благовремено ћемо вас обавестити путем сајта школе. Честитамо свим ученицима на учешћу и показаном знању!

Општинско такмичење из српског језика и језичке културе

На Општинском такмичењу из српског језика и језичке културе одржаном у суботу, 28. фебруара 2026. године, у Тринаестој београдској гимназији у Београду, ученици Војне гимназије постигли су изванредан тријумф остваривши шест високо ранжираних места и толико пласмана за градски ниво такмичења.

У изузетно великој и јакој конкуренцији ученика средњих школа из четири београдске општине: Савски венац, Чукарица, Раковица и Барајево, ученици

50. класе Марко Татић и Данило Нишевић, ученице 51. класе Валентина Вукојевић, Ања Зоћевић, Нађа Зоћевић и Марија Радовић, ученица 52. класе Ивона Вранић и ученици 53. класе Наталија Станковић, Невена Јевтић и Петар Тмушић показали су импресивно знање и таленат из области српског језика и језичке културе и изражавања.

Пет ученица Војне гимназије: Валентина Вукојевић, Нађа Зоћевић, Марија Радовић, Ивона Вранић и Наталија Станковић освојиле су друго место, док је ученик Петар Тмушић био трећи у рангу међу ученицима своје генерације, чиме су омогућили пласман на градски ниво истог такмичења.

Један од кључних, примарних и најзначајнијих задатака наставе српског језика и књижевности јесте развијање језичке и функционалне писмености. Наши ученици су уочили колики је значај и колико је важно стицати и неговати језичку

културу и културу изражавања, како за сопствени напредак, тако и за напредак друштва у целини. Неговањем, чувањем, унапређивањем и промовисањем српског језика подстиче се љубав према матерњем језику, јача лични, културни и национални идентитет и доприноси неговању традиције, културе и историје српског народа.

Честитамо успешним ученицима Валентини Вукојевић, Нађи Зоћевић, Марији Радовић, Ивони Вранић, Наталији Станковић и Петру Тмушићу и њиховим професоркама Сањи Новић, Јовани Арсенијевић и Александри Ракић на постигнутом успеху.

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

УСПЕХ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ ИЗ ФИЗИКЕ

Ученици Војне гимназије остварили су изузетан успех на такмичењу из физике током школске 2025/2026. године, показавши висок ниво знања, истрајност и посвећеност природним наукама.

На окружном нивоу такмичења, одржаном 14. марта 2026. године у Техничкој школи у Младеновцу, Војну гимназију представљало је шест ученика трећег разреда (51. класе): Милош Ђурашевић, Марија Радовић, Александар Јанковић, Марко Ђурашевић, Сара Милановић и Андреа Николић. У јакој конкуренцији ученика из свих београдских општина, сви наши ученици остварили су запажене резултате, а посебно су се истакли Милош Ђурашевић, Сара Милановић и Марко Ђурашевић, који су освојили похвале. Посебно је значајно што је свих шест ученика изборило пласман на републички ниво такмичења, што представља велики успех и потврду њиховог квалитета.

Републичко такмичење из физике одржано је 9. и 10. маја 2026. године у Гимназији „Параћин“ у Параћину, где су ученици Војне гим

назије наставили низ одличних резултата. У конкуренцији најбољих младих физичара из целе Србије, наши ученици су достојно представљали школу и показали завидно знање и озбиљност.

Посебан успех остварила је Марија Радовић, која је освојила похвалу и пласирала се међу десет најбољих ученика у држави. Њен резултат сведочи о изузетној посвећености и таленту, али и о високом квалитету рада у настави физике у нашој школи.

За успех ученика значајне заслуге припадају и њиховој менторки, професорки физике Ивани Јанковић, која их је предано припремала и пружала им подршку током свих фаза такмичења.

Остварени резултати представљају велики понос за Војну гимназију и потврду да знање, труд и истрајност увек воде ка успеху.

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ ЛАТИНСКОГ ЈЕЗИКА

Ученици Војне гимназије достојно су представљали своју школу на Републичком такмичењу у знању латинског језика, одржаном на Филозофском факултету у Београду.

На такмичењу су учествовали Василије Радановић, ученик I-1 одељења 53. класе, и Дејан Буза, ученик III-4 одељења

52. класе, који су показали завидан ниво знања, посвећеност и озбиљан приступ изучавању овог класичног језика.

Учешће на оваквом такмичењу представља

значајно искуство за ученике, имајући у виду висок ниво конкуренције и захтевност самог надметања. Посебне честитке упућујемо професору латинског језика Петру Радовићу, који је као ментор својим знањем, подршком и посвећеним радом допринео успешном представљању Војне гимназије. Овакви успеси потврђују да се рад, знање и истрајност препознају и ван школских клупа, као и да класични језици и даље имају важно место у образовању младих.

УСПЕХ НА РЕПУБЛИЧКОМ ТАКМИЧЕЊУ ИЗ ЕНГЛЕСКОГ ЈЕЗИКА

Ученици Војне гимназије настављају да остварују запажене резултате и у области страних језика. На Републичком такмичењу из енглеског језика, одржаном на Филолошком факултету у Београду, нашу школу достојно је представљао ученик 51. класе Милош Ђурашевић.

Сам пласман на републички ниво представља велики успех, имајући у виду изузетно јаку конкуренцију и захтеван процес

квалификација. Милош је до овог такмичења стигао проласком кроз два елиминациона круга, показавши висок ниво знања, озбиљност и посвећеност.

Посебне честитке упућујемо професорки енглеског језика Маријани Николић, која је као ментор својим стручним радом, подршком и посвећеношћу допринела овом значајном успеху.

Овај резултат још једном потврђује да се труд, знање и истрајност препознају на највишем нивоу такмичења, као и да ученици Војне гимназије успешно одговарају и на изазове ван редовног школског програма.

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

УЧЕНИК ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ НА СМОТРИ ДУХОВНОГ БЕСЕДНИШТВА

У Храму Светог великомученика Пантелејмона у Миријеву 10. маја 2026. године одржана је двадесет прва Смотра духовног беседништва средњошколаца, која је окупила ученике из више градова и средњих школа Србије и региона.

У инспиративној духовној атмосфери, млади говорници представили су своје ауторске беседе, показујући лепоту јавног говора, снагу писане речи и зрелост промишљања о важним животним вредностима. Војну гимназију на овој значајној културно-духовној манифестацији

представљао је ученик 50. класе Лав Милић, који се публици представио беседом под називом „Победник“.

Својим надахнутим наступом, сигурним јавним говором и зрелом интерпретацијом, Лав је оставио снажан утисак на присутне, показавши изузетне говорничке способности, културу изражавања и духовну зрелост.

За учешће на овој смотри ученик се припремао уз подршку менторке, професорке српског језика и књижевности Иване Благојевић, као и уз помоћ јереја Славка Папића, који је пружио значајну подршку током припрема.

Смотра духовног беседништва већ више од

две деценије негује културу лепе речи, духовне мисли и вредности које подстичу младе да развијају језичко изражавање, самопоуздање и јавни наступ.

Честитамо Лаву Милићу и његовим менторима на успешном представљању Војне гимназије.

ПРЕДСТАВЉАМО НАШЕ НАЈУСПЕШНИЈЕ СПОРТИСТЕ

Машуранџиќа Милица Којић — Најуспешнији млади спортиста Министарства одбране и Војске Србије за 2025. годину

Приредила: Ивана Блајојевић

На свечаности поводом обележавања Дана војног спорта уручена су признања најуспешнијим спортистима и спортској екипи Министарства одбране и Војске Србије у 2025. години. Награда „Најуспешнији млади спортиста Министарства одбране и Војске Србије“ за 2025. годину додељена је ученици Милици Којић из Војне гимназије, за изузетне резултате у цудоу.

За остварене спортске успехе награђени су и ученици Софија Бућић, за резултате у нордијском скијању и биатлону, као и Адријан Раденковић за постигнућа у пливању. Свечаном обележавању Дана војног спорта присуствовали су чланови Колегијума министра одбране, припадници Војске Србије, представници спортских институција, сарадници и бројни гости.

Дан војног спорта обележава се у знак сећања на дан када је официр Војске Краљевине Србије поручник Александар Јосифовић освојио прво место на великом Међународном официрском мачевалачком турниру 1907. године у Холандији, организованом поводом стогодишњице рада на развиту физичке културе у тој земљи.

СОФИЈА БУЋИЋ НА IBU КУПУ У ШВАЈЦАРСКОЈ

Приредила: Ивана Блаџевић

Ученица 51. класе Војне гимназије Софија Буџић боравила је у периоду од 01. до 15.12.2025. године у месту Гомс у Швајцарској. У саставу репрезентације Биатлон савеза Србије, Софија је била на припреми за учешће на IBU Јуниор купу у периоду од 01. до 07. децембра а након тога је и учествовала на купу.

Камп у којем је реализована припрема за учешће на купу је био садржан из два тренинга дневно. У склопу тренинга Софија је реализовала припреме из пуцања, скијања, теретане и сувог пуцања. Такође, у склопу припрема одржана су предавања од стране светских и олимпијских шампиона и њихових тренера, а одржане су и радионице пре свега ради упознавања других такмичара и стицања сазнања о спорту и безбедности.

На поменутом такмичењу учествовало је више од 30 земаља са преко 105 такмичара женског пола. Након релативно кратких припрема Софија је знатно напредовала и у другој трци постигла је знатно боље резултате, који представљају залог за будуће успехе.

ГРАДСКО ПРВЕНСТВО У ПЛИВАЊУ – АДРИЈАН РАДЕНКОВИЋ ОСВОЈИО I МЕСТО

Приредила: Ивана Блаџојевић

Ученик 51. класе Војне гимназије Адријан Раденковић остварио је изузетан успех на Градском првенству у пливању, одржаном 10. децембра на базену „11. април“ у Београду.

Пратећу и стручну подршку ученику пружио је професор физичког и здравственог васпитања Јово Шункић, који је био ментор на овом угледном такмичењу.

Адријанова победа на Градском првенству значајан је подстрек за његов даљи спортски развој, али и мотивација за остале ученике који се баве такмичарским спортом.

Ученик 51. класе Адријан је у веома изазовној конкуренцији, показао дисциплину, технику и висок ниво припремљености, што је крунисано освајањем првог места у дисциплини 100 метара прсно.

КОРАОНИК SKI CAMP JOURNAL 2026

Скијање на Коџаонику – из ученичкој уїла

Приредила: Ирена Јоновић

Сваке године, ученици другог разреда Војне гимназије имају прилику да уче скијање и проведу део зимског периода на Копаонику. Овај вид наставе не представља само обуку, већ и прилику за стицање нових искустава, јачање тимског духа и стварање успомена које ће дуго памтити.

Током боравка на ски кампу, ученици су водили дневник на енглеском језику, бележећи своје утиске, изазове и свакодневне доживљаје. Сваког дана, други ученик преузимао је улогу аутора, дајући лични печат овом јединственом запису.

У наставку доносимо делове овог дневника, који на аутентичан начин приказује једно незаборавно искуство из ученичке перспективе.

KOPAONIK SKI CAMP JOURNAL

February 2026

Every year, our second-year students have the opportunity to learn to ski and enjoy wintertime at Kopaonik mountain. This year, the students kept a journal recording their experience. Each day, a different student wrote the journal showing individual perspective during the course of training.

8th February 2026

Luka Đurišić 52/2

Today, we arrived at Ski Camp Kopaonik. We woke up very early, around 5 am, and started our journey to the mountain. When we arrived, we went to get out ski equipment, which lasted until late afternoon. After that, we had some time to unpack and get ready for dinner. The first day was a little bit tiring, but tomorrow we are having our first skiing lesson with the instructors. We are all excited about that!

9th February 2026

Miloš Bojović 52/2

This morning we got up at 6 am, had breakfast and went to meet our skiing instructors. We first learned the basic skiing movements and then we went down a few meters trying to practice what we learned. It was a bit boring for me because I have been skiing since I was 6 years old. But it was definitely fun being with my schoolmates. When we got back, we had lunch and rested a bit. In the evening we realised that we were very tired after our first day.

10th February 2026

Milan Popović 52/1

We woke up at 6 am, got ready for breakfast, took our equipment and went skiing with our instructor. Our group went to Rtanj ski slope

where we practiced turning left and right, and snowplough. After practice, we returned to the camp where we had a glass of hot tea. After lunch I didn't have time to rest because I was on duty guarding our ski equipment. In the afternoon, there was a practice for National Day performance, math class and some free time to play board games. After all those activities, we were tired and ready to go to bed.

11th February 2026

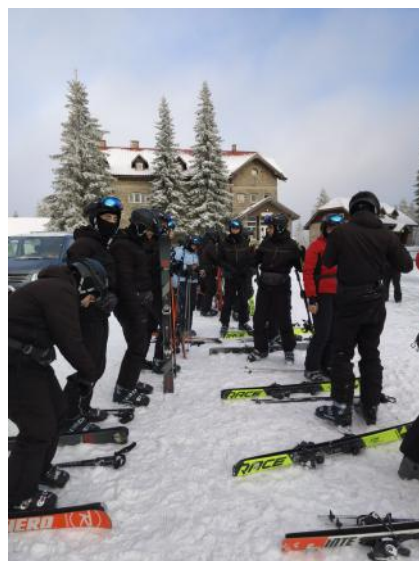
Danilo Knežević 52/1

Today, we woke up at 5.45 am, made our beds, got dressed and ready for breakfast. After that, we collected our equipment and went skiing. This was our last day of basic ski training before getting our ski passes. It went as usual, and we practiced some simple moves and speed control. After skiing, our instructors took us for a drink in a small restaurant. When we got back, we had lunch and felt really exhausted and went to sleep right away. In the afternoon we had some free time, and we could choose which activity we wanted to participate in. I chose to play games. After dinner we were tired and went to bed.

12th February 2026

Isidora Pekvić 52/1

Today, we got up at 6 am, we made our beds, we did self-care routine and had breakfast. After breakfast, we took our equipment and went skiing. Today was the first day with ski passes. And it was pretty good. Our instructor fell and we all laughed. After skiing we went back for some warm tea and lunch. After lunch we had some free time and then we had to organize and clean the premises. After dinner, some of us had rehearsals for National Day performance. After all that, we were all so tired.

13th February 2026

Strahinja Mrvić 52/3

We woke up at 6 am today, completed our morning rituals and went for breakfast. After breakfast we went skiing. Today was our second day with ski passes, and honestly, I can say that skiing is fun. After spending 5 hours on the slopes, we went back for lunch. I was so hungry and lunch was really good. I rested for an hour after lunch, and after that we needed to organize our clothes and wardrobe. Luckily, I didn't participate in the National Day performance, so I could relax.

14th February 2026
Hristijan Tanić 52/3

Today we woke up at 5.50 am. We tightened our bedsheets, did self-care routine and then went to the restaurant for breakfast. It has been exactly one week since we arrived here. Every day is the same here, we go skiing after breakfast, then come back for lunch. Today I was good at skiing, I fell only once. As I was falling, I tackled someone and we fell together. It was fun. After skiing, we went back for some tea and lunch. Then we all lined up for the change of command which happened outside at the camp area where the new camp commander addressed us. The day continued as usual, we had some time to relax and then had dinner.

15th February 2026
Jovana Nikolić 52/1

It is our eighth day here. We woke up early at 5.50 am and went through our usual morning routine. We had breakfast, after which we went straight to the slopes. The weather was cold but clear and the conditions for skiing were pretty good. At one point, as I was skiing, I almost lost control on a steeper part of the slope, but I managed not to fall. Later, one of the boys from my group fell right in front of me and I had to make a sharp turn

to avoid falling. We all laughed about it afterwards. I was really tired after that. We returned for lunch and finally had some time to rest. Today was the National Day performance, where some of my friends participated in singing, reciting and dancing. In the evening, we gathered to spend some time together and discuss our day and prepare for another long day tomorrow.

able to get up early the next morning.

the fog and the wind was blowing the whole time, but that didn't stop us. Our instructors graded us and many of us were happy with the grades. After that, we went back to return the equipment and have lunch. Then everyone got to relax a bit except me, I was on duty. At first, I thought it was going to be hard, but it wasn't that difficult. I think this adventure was a really nice experience because we learned how to ski and we also could spend all this time with each other.

16th February 2026
Petar Jaredić 52/3

Today is our ninth day here. We woke up at 6 am, made our beds and went to have breakfast. My friend Miljana and I were on duty at the facility. We were responsible for everything in the building, so we had to be careful and focused. At first, I was a little nervous, but later I felt more confident. We continued with our skiing activities. The weather was cold, but clear and much better than yesterday. Today was the first day that we went to the mountain top called *Pančičev urh*. My friends were scared but managed to descent the slope successfully. After skiing I had to get back to my duty, while my friends had time to relax. As I am writing this, my eyes are slowly closing as I need my sleep to be able to get up early the next morning.

17th February 2026
Vuk Jović 52/1

Today is our tenth day at the ski

camp. We woke up at 6 am, dressed up, made our beds, had breakfast and then went skiing. Today we took a ride on a gondola that is over 3 kilometres long! The view could have been nice if it weren't so foggy. After we returned, I took my duty at the desk. I spend some of the time playing a game with blocks. I think this was a very nice day.

18th February 2026
Ignjat Veselinović 52/1

Today is our last day of skiing. We woke up at 6 am and got ready for our last skiing adventure. The weather was really harsh today, we couldn't see anything because of the fog and the wind was blowing the whole time, but that didn't stop us. Our instructors graded us and many of us were happy with the grades. After that, we went back to return the equipment and have lunch. Then everyone got to relax a bit except me, I was on duty. At first, I thought it was going to be hard, but it wasn't that difficult. I think this adventure was a really nice experience because we learned how to ski and we also could spend all this time with each other.

19th February 2026
Danilo Stojković 52/2

Today we went back to Belgrade. We finished everything and packed our bags. When we got on the bus, we started talking about the days we spend here and everything we experienced. We had so much fun. Some of us wanted to get back and some didn't. Personally, I was sad because I love skiing. When we got back to Belgrade, it was strange that we didn't see snow on the ground. I was great and all of us had fun skiing. I hope the next generation will have even more fun than we did.

This journal was planned, organised and completed with the help of English language teacher and students who were willing to participate in sharing their experience

ОД ТИШИНЕ ДО МУЗИКЕ – ПОВРАТАК КЛУБА УЧЕНИКА

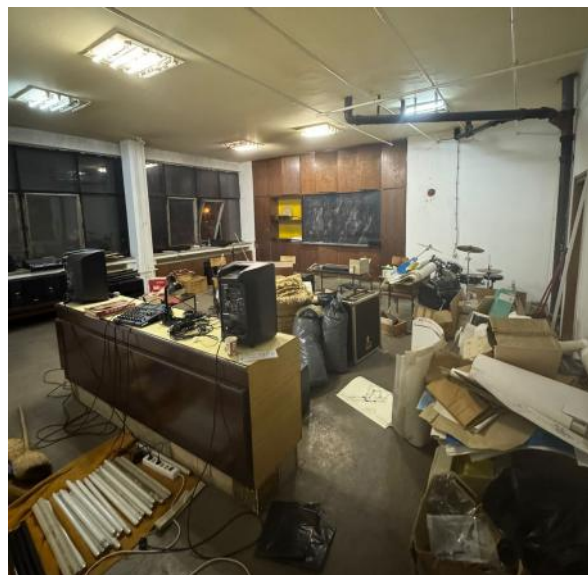
Када на једном месту спојите ентузијазам и младост, може настати само нешто од чега ће сви имати корист. Младост је пуна живота — још ништа није прошла, не умара се и не посустаје, а уз слогу и договор може да постигне готово све. Интернат је једна велика породица: ту нема зависти и мржње према успеху, већ се свако труди да покаже свој максимум и помогне другоме, поготово када је у питању добробит свих.

Тако су једног дана, из чисте добре воље, четири ученика 50. класе, заједно са својим пријатељима, на себе преузела један тежак, али веома леп задатак — да поново оживе простор који је био угашен: клуб ученика.

Клуб ученика, као и школски бенд, традиција је стара колико и сама школа. Он је временом постао култно место, где су многе генерације стасавале и дружиле се. Тај простор има посебан значај за многе данашње официре и генерале, који се радо присећају свог школовања и кажу да ти зидови чувају успомене. И не лажу — ти дебели бетонски зидови као да упијају сваку реч гимназијалаца и чувају их, попут старих плоча, чекајући да их поново „пусте“ када се ти исти гимназијалци врате.

Клуб је место у коме као да је време стало. Простор у коме преовладавају тамно дрво и црвени плиш одише посебном топлином. Док пролазите кроз клуб, имате утисак да сте изашли из свакодневице интерната, као да је немогуће да се такав драгуљ налази баш ту, где свакога дана пролазите.

Некада је клуб радио у две смене: преко дана служио је као место за одмор, где су ученици могли да попију кафу, разговарају, пронађу мало мира или се сретну са најближима. У оквиру клуба налазила се и кантина, која је била центар окупљања, али посебно место заузимала је бина. Суботом увече, када би се светла пригасила, почињао је диско клуб. Био је веома популаран и посећен, а наступао је и школски бенд.

Пре

После

У шоку

У клуб нису долазили само ученици Војне гимназије, већ и бројни други средњошколци. На улазу је важила позната парола „цица улазница“, што је значило да свако ко дође са девојком не плаћа улаз. Клуб није био само интерно место — био је познат широм Београда. Рефлектори у боји, диско-кугла и гласна музика стварали су атмосферу коју је било немогуће заборавити.

Али онда, када је клуб био на врхунцу, диско-кугла је престала да се окреће.

Као последица различитих околности и изазова са којима се Војна гимназија суочавала, клуб је временом заборављен, а потом и угашен. Уместо смеха и музике завладала је тишина. Некада један од познатијих клубова у граду постао је магацин за старе ствари. И када се чинило да ће тако остати заувек, појавила се идеја — зашто не покренути клуб поново?

Та идеја брзо је прерасла у дело. За само два викенда, ученици су изнели све што се годинама таложило у простору клуба. Потом су, вођени мотивацијом, почели да уређују простор. Радили су данима — тресли јастуке, прали јастучнице, мењали распоред намештаја, закуцавали ексере и поправљали све што је било потребно. И тако из дана у дан, све док нису завршили. А онда, када је све било готово, поново су променили распоред — јер су знали да може још боље.

Ту идеју и реализацију покренули су Игњат Сенић, Немања Стошић, Божидар Симоновић и Нестор Станић — ученици које свакодневно виђамо. Дато им је поверење и прилика да ураде нешто значајно, што су они у потпуности оправдали.

Недавно је у обновљеном простору одржана прва журка, која је означила почетак новог живота клуба, а већ се планирају и наредни догађаји.

Захваљујући труду ученика и подршци начелника 50. класе, клуб је поново оживео и постао пример како се уз вољу, слогу и упорност може постићи много. Од самог почетка веровали су да ће успети — и успели су.

Клуб је поново отворен, овога пута под новим именом.

Добро дошли у „VOGI PUB“!

Нестор Станић, 50. класа

ШКОЛСКИ БЕНД- ВИШЕ ОД СЕКЦИЈЕ

Музика као уметност прати човека кроз читаву његову историју — од самог постања до данашњих дана. Често мења облик и форму, али задржава оно што је чини уметношћу — ствара је човек. А какав је то човек који ствара музику?

У старој Грчкој постојао је појам „музикос“, који је означавао образованог човека из виших слојева друштва, способног да свира бар један музички инструмент. Музикос је био симбол свестраности — личности која је развијена у науци, филозофији и уметности, и као таква била веома цењена и поштована. О значају музике писали су и Аристотел и Платон, а ми, трудећи се да постанемо музикоси савременог доба, негујемо традицију стару колико и сама школа — школски бенд.

Бенд је кроз своју дугу историју мењао бројне чланове, саставе и називе. Некада, не тако давно, на мала врата Војне гимназије, а на велика врата Београда, ушао је школски бенд „Дивља секција биљака“. Чланови тог састава нису били само популарни међу ученицима, већ су стекли и широку публику ван интерната. Имали су бројне успешне наступе и освајали симпатије публике. На школским инструментима средње класе, исписали су значајан део историје београдске рок сцене. Приче о тој генерацији музичара и данас се препричавају, а сваки нови састав труди се да достигне њихов ниво.

Данас, више од пола века касније, школски бенд и даље свира — исте песме, али са новим генерацијама. Бенд данас носи назив „Тандркана бенд“ и броји десет чланова: гитаристе Михајла Поповића и Лазара Васиљевића, клавијатуристу и виолинисту Игњата Сенића, бубњара и саксофонисту Нестора Станића, као и вокале Андреја Лекшеа, Огњена Леонтића, Лану Павловић, Љиљану Анђелковић, Софију Петровић и Дуњу Радосављевић.

Када се заврше све обавезе, средом и четвртком увече, чланови се окупљају у малој просторији по којој је бенд и добио име. Када се укључе појачала — почиње магија. У Војној гимназији негује се традиција рок музике, уз додатак попа и помало фолка. На крају дана, право је задовољство радити оно што волиш — и управо је то кључ успеха овог бенда.

Иако можда нису толико познати као неки ранији састави, школски бенд је изузетно популаран у интернату. Свирке на којима наступају увек су главни догађаји, а често се тражи карта више. Једном годишње, већ традиционално, одржава се свирка на којој, поред „Тандркане“, наступају и бивши ученици.

Ипак, иза целе приче стоји један човек. Ученици се смењују, долазе и одлазе, али он је увек ту — да саслуша, помогне и усмери. То је Петар Радовић, професор латинског језика, међу ученицима познат као Пера Латинац. Он води школски бенд откако је у Војној гимназији.

На први поглед строг, професор Радовић је међу ученицима веома цењен и омиљен. Представља симбол мудрости, духовитости и знања. Врстан је гитариста и без њега школски бенд вероватно не би постојао у овом облику. Са њим никада није досадно — увек има неку анегдоту из ранијих генерација. Једном приликом причао је како су ученици, када нису имали новца, свирали на улици, што је изазвало праву комичну ситуацију када су старешине то сазнале.

Школски бенд није само још једна секција. Ученици који су његов део из Војне гимназије одлазе богатији за драгоцено искуство — музички зрелији и као личности изграђенији. Чланови бенда нису само познаници, већ права мала породица која уноси живот и радост у интернат.

Школски бенд је више од секције — он је традиција, пријатељство и љубав према музици.

Нестор Сџанић, 50. класа

8. МАРТ-МЕЂУНАРОДНИ ДАН ЖЕНА

Приредила: Ивана Блаћојевић

Поводом Међународног дана жена, ученици Војне гимназије припремили су свечану приредбу посвећену свим дамама које раде у школи и интернату Војне гимназије.

Приредба је реализована у сарадњи Актива српског језика и књижевности, музичке и ликовне културе и Актива страних језика, а ученици су кроз богат и разноврстан програм изразили поштовање и захвалност свим дамама Војне гимназије.

Посебну вредност програму дала је вишејезичка приредба, у оквиру које су ученици говорили стихове на српском, енглеском и француском језику. Програм је употпуњен музичким наступима ученика, а посебан утисак оставило је извођење познате француске песме „Les Champs-Élysées“.

Кроз поезију, музику и сценске наступе ученици су својим трудом и талентом улепшали овај празнични дан свим дамама Војне гимназије.

НАСТАВНА ПОСЕТА УЧЕНИКА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ БОТАНИЧКОЈ БАШТИ

Приредила: Ивана Блаћковић

Ученици 53. класе Војне гимназије реализовали су наставну посету Ботаничкој башти „Јевремовац“ у Београду, у пратњи разредних старешина Дарјане Недић, Наде Гаврић Владиковић, Петра Радовића и Милице Миловановић, као и педагога Милице Шајић.

Ботаничка башта „Јевремовац“, основана крајем 19. века, представља један од најзначајнијих споменика природе и научних установа у Србији. Име носи у част Јеврема Обреновића, а на садашњој локацији налази се од 1892. године. Простор баште обухвата богат биљни фонд са више од 250 врста дрвећа и жбуња, као и бројне домаће, европске и егзотичне биљке.

Током посете, ученици су се упознали са историјатом баште, њеним значајем у образовању и научно-истраживачком раду,

као и са разноврсним биљним врстама које се у њој узгајају. Стручни водичи су на занимљив и едукативан начин представили специфичности појединих биљних врста и указали на значај очувања биодиверзитета.

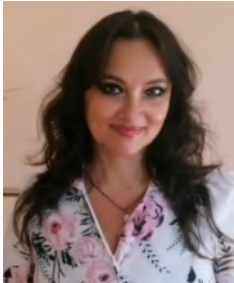
Обиласком отвореног простора, ученици су имали прилику да виде различите биљне заједнице, док су у оквиру „Јапанског врта“, једне од најпознатијих целина Ботаничке баште, упознали биљни свет источне Азије и његове карактеристике.

Посебан утисак оставила је и Велика стаклена башта, подигнута 1892. године, у којој се налазе бројне тропске и суптропске биљке.

Посета је ученицима омогућила да прошире и продубе своја знања из области биологије, повежу теоријска знања са практичним искуством и развију свест о значају заштите природне средине.

ЛИКОВНА СЕКЦИЈА ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

Секцију води проф. Верица Илић
Секцију похађа 20 ученика свих
класа Војне гимназије

Приказ романа „Животињска фарма“

Џорџа Орвела

Роман Животињска фарма написао је Џорџ Орвел 1945. године и одмах је изазвао бурне реакције широм света. У њему животиње на једној фарми дижу побуну против свог власника, желећи да створе друштво у ком ће сви бити једнаки и живети боље. Међутим, убрзо се показује да се њихови идеали кваре, а уместо правде добијају нову врсту тираније. Орвел је овом књигом отворено критиковао тоталитарне режиме, посебно Совјетски Савез под Стаљином, због чега је дело било забрањено не само у СССР-у, већ и у појединим деловима Сједињених Америчких Држава током периода велике антикомунистичке хистерије.

Лик који је на мене оставио најјачи утисак је коњ Боксер. Он представља обичне раднике који поштено раде и верују у оно што им се говори, иако их исти тај систем искоришћава и на крају издаје. Његова реченица „Радићу још више“ остала ми је у сећању јер показује колико је био поштен и наиван у исто време. Док су свиње све више преузимале власт и живеле боље од осталих, Боксер је веровао да ће све бити у реду ако само настави да ради. А на крају, када му је било најтеже, баш они којима је највише веровао продали су га у кланицу. Та сцена ме је заиста погодила, јер сам схватио колико живот понекад може бити суров према онима који највише дају, а најмање траже заузврат.

Књига ме је навела да се запитам колико смо и ми данас слични животињама са фарме. Да ли и даље верујемо лажним обећањима? Да ли прихватамо неправду мислећи да ће сутра бити боље ако само још мало „запнемо“? Орвел на једноставан, али моћан начин приказује како власт квари и како идеали могу бити издани у борби за моћ.

Иако је књига написана пре скоро осамдесет година, њене поруке су и даље актуелне. Није ми чудно што су је неки режими забрањивали — превише јасно разоткрива механизме манипулације и контроле. Управо зато сматрам да би свако требало да је прочита.

Животињска фарма је једноставна за читање, али дубока и снажна по поруци. Мени је оставила снажан утисак и навела ме да размишљам о свету око себе на нов начин.

Лав Милић, 50. класа

Снага избора

Обилазећи 72. специјалну јединицу дана 25.3.2026. године, приметила сам и схватила неке друге вредности у животу. Ова посета ме је, бар на кратко, навела да се осврнем на то колико време брзо пролази и колико је важно радити оно што волимо и бити добар у томе.

Понекад изгубимо и заборавимо шта су праве вредности у животу. Преваре нас оне лакше, а заправо ружне ствари, као и пороци који наизглед делују примамљиво, али трају кратко. Сврха живота је увек питање – сви се ми питамо зашто нешто радимо и која је сврха свега тога. Често себи постављамо питање: „Шта ће мени то?“

Никада нећемо знати сврху нечега док нам се не укаже прилика. Тек када у нечему успемо, схватимо зашто нам је нешто било потребно. Тада постане јасно да нас је чак и нешто што је деловало као бесмислено – на неки начин обликовало и помогло нам.

То је моје мишљење и не морају сви да га деле. Некад нас савлада и сумња. Сумња је наш највећи непријатељ. Када себи нешто зацртамо или нешто пожелимо, она се увек појави. Да ли кроз наше мисли: „Шта ако?“, „Ма нећу ја то успети“, „То могу само најбољи“... или кроз речи других људи – она полако гаси наду и постаје све већа.

Никада не знаш док не пробаш. Али живимо у генерацији у којој се људи стиде да покушају нешто ново, управо због мишљења других. Ево, и ја сама се понекад не усудим да урадим нешто ново пред другима, јер се плашим њихових реакција ако се не покажем онако како они очекују.

Али једина ствар која треба да нам буде важна није мишљење других, већ мишљење Онога изнад нас, који гледа сваки наш корак и помаже нам у свему што радимо.

Зато мислим да је најважније да научимо да верујемо себи. Није лако одупрети се туђим речима и очекивањима, али управо у томе лежи наша снага. Свако од нас има свој пут, своје време и свој разлог због кога пролази кроз одређене ствари. Не можемо се поредити са другима, јер не живимо њихов живот, већ свој.

Свака грешка, сваки пад и свака сумња имају неку своју улогу. Иако у том тренутку делују тешко и бесмислено, касније схватимо да су нас баш они обликовали и научили нечему важном. Зато не треба да се плашимо ни неуспеха, ни туђег мишљења. Треба да се плашимо само тога да не покушамо.

Живот није у томе да увек будемо савршени, већ да будемо истрајни. Да радимо оно што волимо, чак и када је тешко, и да не одустајемо онда када сумња постане најгласнија. Јер управо тада смо најближи томе да успемо.

На крају, све се своди на то да ли смо били довољно храбри да пратимо себе. Да ли смо слушали своје срце или смо дозволили да нас страх и туђа мишљења зауставе. Верујем да сваки човек има прилику да пронађе свој пут, али само ако се усуди да направи први корак.

Маша Вукадиновић, 51. класа

Знање је наше оружје

Учениче, ти који мачем не ратујеш,
а језиком можеш да убијеш.
Ти, које копље не носиш,
а знањем неуке главе косиш,
високо свој поглед држи
и ревносно своју дужност врши!

Зато се књиге лати,
да би битком управљао знати.
И без стида знање своје шири,
да и завађену браћу мириш.

Учениче, ти који мачем не ратујеш,
а ратове језиком побеђујеш,
високо свој поглед држи
и ревносно својој земљи служи!

Милена Павловић, 50. класа

Смирај

На обали мора, у даљини гори пламен.
Иза црвених облака иако мален,
Пучину љуту успављује.
С чистине сав свет одлази,
ветар хуји, пламен пролази, пучину
тужну успављује.

На обали мора, у даљини тиња пламен.
Иза љубичастих облака иако мален,
Пучину нему успављује смирај дана,
Оштар талас удара о стене и
ствара беле пене.
Пучина сања.

На обали мора, у даљини угашен пламен.
Иза црних облака у смирај дана, пучина
у тами спава.

Милена Павловић, 50. класа

КАКО УПИСАТИ ВОЈНУ ГИМНАЗИЈУ

1 КО МОЖЕ ДА СЕ ПРИЈАВИ?

- Ученици 8. разред
- Ученици 1. године средње школе
- Ученици 2. године средње школе

2. КОРАЦИ ЗА УПИС

2.1. ПРИЈАВА (фебруар–март)

- Регионални центри Министарства одбране
- Документа: пријава, сведочанства извод, сагласност родитеља

2.2. СЕЛЕКЦИЈА

- Лекарски/Медицински преглед
- Математика и Српски језик
- Провера физичких способности

2.3. РЕЗУЛТАТИ (јун)

- Ранг листа према успеху и прегледима

3. ШТА ДОБИЈАШ?

- Бесплатно школовање
- Смештај и исхрану
- Униформу и новац за одећу
- Сигуран пут ка војној каријери

4. ЛОКАЦИЈА

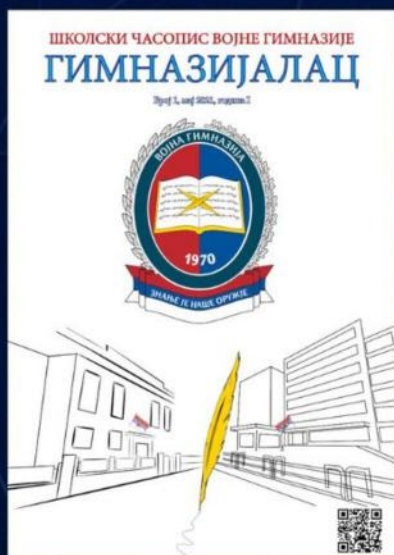
- Хумска 22, Београд (интернат)
- Петра Чајковског 2, Београд (школа)

5. САЈТ

- gimnazija.mod.gov.rs

ЗНАЊЕ ЈЕ НАШЕ ОРУЖЈЕ

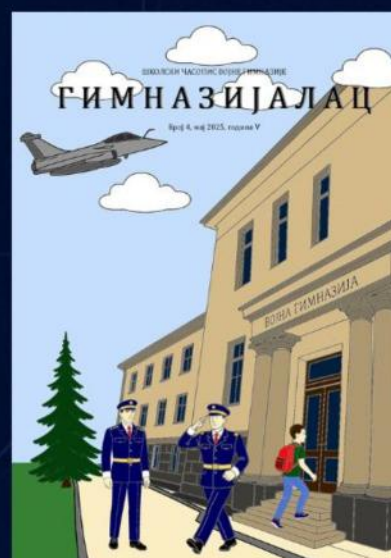
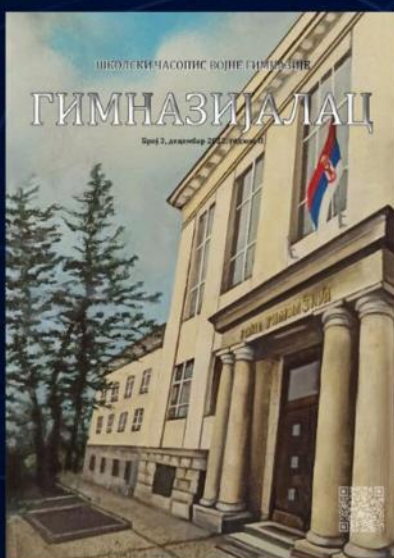
ШКОЛСКИ ЧАСОПИС ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

ГИМНАЗИЈАЛАЦ

Број 5, фебруар 2026, година VI

ЗНАЊЕ ЈЕ
НАШЕ ОРУЖЈЕ

ВОЈНА ГИМНАЗИЈА
ШКОЛА СА ТРАДИЦИЈОМ
ШКОЛА ЗА ОДАБРАНЕ

ЗНАЊЕ ЈЕ НАШЕ ОРУЖЈЕ